

A movie poster for the film '47 Ronin'. The top half features a man with long dark hair and a beard, wearing a light-colored, worn robe. He is holding a long, curved sword (katana) horizontally across his chest with both hands. The background is dark and smoky, with a golden-brown glow emanating from the bottom. The title '47 RÓNINŮ' is written in large, stylized, metallic-looking letters across the middle. Below the title, the credits are listed in white and gold text.

47 RÓNINŮ

Jako román zpracovala **JOAN D. VINGE**
podle scénáře

CHRISE MORGANA A HOSSEINA AMINIHO
Námět

CHRIS MORGAN A WALTER HAMADA

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

47 RÓNINŮ®

47 RÓNIN Ů™

Jako román zpracovala **JOAN D. VINGE**
podle scénáře

CHRISE MORGANA A HOSSEINA AMINIHO

Námět

CHRIS MORGAN A WALTER HAMADA

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Originální vydání

47 RONIN

Přeložila Jaroslava Hromadová

Podle scénáře Chrise Morgana a Hosseina Aminiho

Námět Chris Morgan a Walter Hamada

Kniha je dílem fikce. Všechny postavy, instituce a události zachycené v tomto románu jsou výplodem autorčiny fantazie nebo jsou použity tvůrčím způsobem.

Text copyright © 2013 by Universal Studios Licensing LLLP

Published by arrangement with Tom Doherty Associates, LLC.

All rights reserved.

Translation © Jaroslava Hromadová, 2014

ISBN 978-80-7243-699-6

„Najednou se ozval křik lidí i zvířat a zjevilo se odporné monstrum...“

Kirin vyrazil z lesa do otevřené krajiny, a když se jako smyslů zbavený přibližoval, země mu pod nohama duněla. Za ním vyrazili tryskem lovci na koních. Jejich cíl byl jasný – nenechat ho uprchnout.

Za *kirinem* utíkal Kai. Stejně jako samurajové byl odhodlaný nepustit ho zpátky do lesa, jenže netušil, jak ho má zastavit.

Zahlédl, že se k němu blíží kůň bez jezdce. Zamířil k němu, z posledních sil přidal, chytil se za sedlo a vymrštil se nahoru. Popadl otěže a přinutil koně zvolnit trysk do kontrolovaného cvalu a pronásledoval *kirina* mezi stromy.

Bojovníci se pokusili lapit *kirina* do ok, ale zdálo se, že ho to ještě víc rozzuřilo. Přetrhl provazy, unikl z kruhu jezdců a spěchal k lesu. Nastal ještě větší zmatek.

Kai si všiml, že ho do lesa pronásleduje jen Jasuno. Chvilku se rozmýšlel a potichu zaklel. Pak zatočil koně a následoval šílené zvíře mezi stromy. Viděl, jak Jasuno jede vedle *kirina*, napřahuje se a mezi ostny mu do zad zabodává meč.

Kirin se ohnal a jedinou ranou své obrovské hlavy srazil Jasuna z koně. Ten rychle vyskočil a vrávoravě couval, protože *kirin* se k němu znovu otočil a chystal se ho napadnout.

Kai spěchal tryskem ke *kirinovi*. Předklonil se a podařilo se mu protáhnout ruku mezi zakřivenými ostny trčícími mu ze zad a chytit jílec Jasunovy katany. Když meč vytahoval, pahýly mu rozdrásaly kůži a potrhaly mu šaty, až mu tekla krev. V sedle se však udržel. Divokým výkřikem pobídl koně, aby si to vypořádal s tou živoucí noční můrou před sebou.

Kirin jeho výzvu přijal. K Jasunovi se otočil zády a zaútočil na Kaie...

Věnuji s velkou úctou členům skupiny

**Fukušima 50,
Georgi Takeiovi
a Stanu Sakaiovi,**

jejichž odvaha, čest a soucit mi potvrdily,
že některé hodnoty jsou univerzální a stále platné
odrazové můstky na cestě k moudrosti.
Tyto vlastnosti přetrvají navěky jako vzpomínka
na oddanost 47 róninů.

„Každý z nás si musí zvolit vlastní správnou cestu,
a když to uděláme, vznikne univerzální cesta.

To je celý ten zázrak.“

ŠUNRJU SUZUKI

Sedm tradičních ctností kodexu bušidó:

GI (spravedlnost)

JÚ (odvaha)

DŽIN (soucit)

REI (respekt)

MAKOTO (poctivost)

MEIJO (čest)

ČÚGI (oddanost)

PODĚKOVÁNÍ

Vzhledem k tomu, že pravda je někdy podivnější než fikce...

Děkuji Stephenu Turnbullovi za spoustu vynikajících knih o vojenské historii Japonska, hlavně *The Revenge of the 47 Ronin – Edo 1703*. Velice užitečné pro mě byly i publikace *Daimyo of 1867: Samurai Warlords of Shogun Japan* od Tadašiho Ehary; *Everyday Life in Traditional Japan* od Charlese J. Dunna s ilustracemi Laurence Brodericka; *The Demon's Sermon on the Martial Arts* od Issaie Chozanšiho, v překladu Williama Scotta Wilsona; *Seppuku: A History of Samurai Suicide* od Andrewa Rankina.

Mé díky patří také Micuovi Kureovi, v jehož ilustrované knize *Samurai* jsem našla názorné fotografie i text o historických událostech, zachycující různé stránky boje samurajů. Zdrojem poučení se stala také publikace *A Samurai Castle* od Fiony MacDonaldové s ilustracemi Johna Jamese a Davida Antrama.

Nesmím zapomenout ani na Google.com, Wikipedia.com a SamuraiWiki.com a jejich „průvodce bohů“. Když nedokážou nabídnout, co člověk potřebuje, nejspíš poradí, kde to hledat.

Vzhledem k tomu, že fikce je někdy „pravdivější“ než skutečnost...

Děkuji Stanu Sakaiovi za mistrovské zpracování samurajské legendy do komiksu *Usagi Yojimbo*, Lauře Joh Rowlandové za fascinující, téměř detektivní řadu *Sano Ičiró*, zasazenou do období 47 róninů;

Wacukimu Nobuhirovi za klasickou mangu *Rurouni Kenshin*; Hajao Mijazakimu za *Princeznu Mononoke* a mnoho dalších nestárnoucích kreslených filmů. Ráda bych poděkovala též tvůrcům spousty dalších mang a anime, především *Blade of the Immortal* od Hiroakiho Samury a *Vagabond* od Takehika Inouea. Oba se odehrávají během vlády Tokugawů.

Vzhledem k tomu, že někdy má obrázek větší hodnotu než tisíc slov...

Děkuji umělcům tvořícím obrazy *ukijo-e* (prchavého světa) pomocí techniky japonského deskotisku, kteří tak krásně zachytili dobu, v níž žili, i legendy z minulosti – hlavně malířům Jošitošimu, Kuniošimu, Kunisadovi, Hirošigemu, Hokusaiovi (a řadě dalších). Inspirovali své duchovní následovníky, tvůrce moderních komiksů, mangy i anime, stejně jako malíře a milovníky umění po celém světě.

Poděkovat musím svému redaktorovi v Tor Books Jamesi Frenkelovi; Cindy Changové, Julii Margulesové a Jennifer Epperové ze společnosti Universal Studios; Alexandru Besherovi a jeho bratru Arsenymu Besherovi za podrobné informace o rodu Asano, jeho historii, rodových symbolech a praporech, které byly jinak pro nebohou spisovatelku žijící ve Spojených státech, jež neumí japonsky, naprosto nedostupné.

Je nebezpečné mít pravdu v záležitostech,
v nichž se oficiální místa mýlí.

VOLTAIRE

Nebudeme bojovat ze zlé vůle.
Někdo se však musí postavit za správnou věc.

Z písně HANDS od autorky JEWEL

Byl jsi vybrán. Vydej se správnou cestou.

MIJUKI MIJABE, BRAVE STORY

P R O L O G

Japonsko, kolem roku 1680

Pokud by se ho byl někdo zeptal, býval by řekl, že bojoval o život, běžel o život... prchal celý život. I když už své ztýrané tělo sotva dokázal zvednout ze země, pořád celou duší a srdcem vzdoroval a ve snech utíkal z Moře stromů a od lží, které mu tam vykládali. Odmítal stát se tím, v co by ho bývali změnili.

Nikdy se nedostal dostatečně blízko na dostatečně dlouhou dobu někomu svého druhu, kdo by ho byl mohl pozvat.

Tak čekal, všechno snášel a rozjímal o tom, že jednou nastane ta šťastná chvíle... až konečně nastala.

A teď běžel, jako běhal dlouhé dny, v temnotě mezi prastarými stromy, kam sluneční svit nedokázal proniknout, aby mu prozradil, kdy den přechází v noc. Vyhýbal se všem vzdáleným světlům, všem otevřeným prostorům – silnici či vesnici, všemu, co by mohlo oklamat jeho oči a proměnit se v past. Nemohl nic riskovat, dokud nezjistil, kam se ve skutečnosti blíží.

Už se začal obávat, že horské lesy nikdy neskončí, jak mu ostatně všdycky vyhrožovali. Strašili ho, že bude běhat v kruzích, až se nakonec vrátí k těm, k nimž patří.

Byla to lež. Věděl, že na světě neexistuje jenom Moře stromů – že se nakonec nějak dostane k oceánu, který je opravdu nekonečný. Pro-

tože místo, kde se nachází Moře stromů, je jen ostrov jménem Japonsko, obklopený mořem větším než všechno, co si dokázal představit. A někde na kraji moře čekala země – zalitá sluncem, které viděl jen zřídka, s kvetoucími stromy a sytě zelenými rýžovými poli... a plná lidí, jako je on. Jeho vlastních lidí.

Viděl důkaz jejich existence, jejich země, v ukradené kořisti, kterou jeho páni přinesli do svého ukrytého světa. V hadrech, které mu hodili, aby si je oblékl, se slovy, že to kdysi nosili jeho vlastní lidé.

Uviděl svůj obraz v klidné vodě lesních rybníků a věděl, že to je pravda – byl jiný než oni. Byl *člověk*. Viděl jiné lidi na malovaných pergamenech a v knihách, zahlédl je z dálky, dokonce slyšel jejich hlasy, rozléhající se v horských údolích. Ale jeho páni mu tvrdili, že lidé ho nechtějí – že ho ponechali smrti nebo démonům – a on dělá chybu, když věří, že ho někdy přijmou zpátky.

Nechtěl to poslouchat a přísahal, že jednoho dne najde cestu domů, kde ho přivítají, přestože byl tak dlouho ztracený.

Jednoho dne... možná už dnes.

Les se projasnil, světlo se změnilo, bylo teď líp vidět, protože stromy před ním prořídly. Zahlédl mezi nimi ve vodě odraz oblohy a široká zelená pole. Jejich barvy byly jasné a zářily tak, jak to nikdy neviděl.

Zatajil se mu dech. Najednou vyšel z lesa a otevřel se před ním svět, jaký vídal pouze ve snech. Zastavil se a zaclonil si oči před plným denním světlem. To nemohl být přelud – ani jejich schopnosti by mu neumožnily vidět něco tak nedohledného, pokud to nebylo skutečné.

Když konečně vyšel ven, z té prázdnoty kolem se mu podlomila kolena. Nebylo tam nic než volná krajina a obloha. Připadal si zranitelný jako králík, když se nad ním vznášejí jestřábi. Najednou si uvědomil, jak má vratké nohy a že se celý třese vyčerpáním. Hlady ho bolelo břicho, oči ho pálily a viděl rozmazaně, jako kdyby se jeho

vlastní existence příchodem do země snů stala až moc reálnou. Rukou si stínil oči a přinutil se pokračovat dál, soustředit se na cestu před sebou a nedívat se zpátky ani dolů.

Proto neviděl břeh potoka, který se svažoval příkře dolů. Ztratil rovnováhu a s výkřikem padl celou vahou do vody. Ležel tam, kde přistál. Na tvrdých kamenech, zcela vyčerpaný. Nemohl se pohnout. Studená voda mu zalila tělo a dělala mu dobře na odřeniny a škrábanice, kterých si tak dlouho nevšímal. Slyšel pouze svůj chraplavý dech a tepání krve v uších.

Potom, vysoko nad sebou, zaslechl křik jestřába, který zahlédl kořist. To ho probudilo k životu a snažil se vylézt. Ruce se mu tak třáslly, že se dokázal jenom otočit na bok a pak stejně znovu upadl. Nebyl schopný lézt, stát ani si kleknout. Nic ho v té chvíli nevyděsilo natolik, aby se přinutil pohnout.

Cítil, jak mu dosud nepoznané teplo ze slunce zahřívá bledý obličej, a víčka zavřených očí mu žhnula jako lucerny z rýžového papíru. Ležel a přemýšlel, jestli zažije další neznámý pocit, až se mu jestřábí drápy zaryjí do masa. Vtom k němu dolehl zvuk blížících se zvířat – klapot kopyt na kamenech, nohy svištící ve vysoké trávě. Koně? *A lidské hlasy...*

Ležel bez hnutí, jako mrtvý, a poslouchal, jak se přibližují, doufaje, že ať je to kdokoli, nebudou ho považovat za živého a minou ho jako mrtvolu v příkopu.

Jezdci se však zastavili na břehu přímo nad ním a dopadly na něj jejich hrozné stíny. Jak se posouvali v sedlech, uslyšel zvuk kůže, látky a kovu. Pootevřel maličko oči, aby zjistil, kdo ho našel.

Připadalo mu, že dva nejbližší jezdcí na něj zírají z neuvěřitelné výšky a neuvěřitelného úhlu. Tak podivné a krásné šaty ještě nikdy neviděl. Oba měli vši té nádheře odpovídající pár mečů, které prozrazovaly, že to jsou samurajové – nejlepší bojovníci ve světě za Mořem stromů.

Zaznamenal, že se na něj upřely ještě jiné pohledy. K těm dvěma se přidali další jezdci. Taky seděli a prohlíželi si ho. Jejich pohledy ho tížily jako závaží. Ležel bez hnutí; sotva dýchal, když poslouchal zvuk hlasů, tak odlišný od těch, které slýchával. Mluvili potichu, takže jim sotva rozuměl.

„... opravdu je to tělo?“

„Není odtud. Kdo...?“

„Ne... *co*? Nevypadá jako člověk.“

„Pane Asano...?“

Starší muž, který seděl na koni s důstojností šlechtice, kývl na bojovníka vedle sebe. „Oiši,“ ukázal na chlapce v potoce, „jdi se podívat, jestli žije.“

Hrozilo, že se chlapec prozradí náhlým třasem, když oslovený samuraj seskočil z koně a vydal se z kopce dolů.

Potom seskočil i pán, ačkoli několik hlasů protestovalo. Předal komusi jestrába, který mu seděl na pěsti v rukavici. Stál a zblízka sledoval, když vzal jeho dvořan chlapce za ruku a obrátil ho na záda.

Chlapec se pořád nehýbal a tajil dech. Štěrbinou pod víčky uviděl pána, jak si ho prohlíží. Bylo zřejmé, že je zvědavý a překvapený, ale nic v jeho tváři ani vzdáleně nenasvědčovalo, že má vražedné choutky.

„Není z Akó,“ řekl samuraj držící chlapce s naprostou jistotou. „Jak se sem dostal? Hlídky na silnicích by ho nepustily.“

Pán vyrazil po úzkém břehu k potoku, ale samuraj jménem Oiši varovně zvedl ruku, aby byl opatrný, když si sedal na bobek vedle chlapce. Chlapec si uvědomil, že Oiši není o mnoho starší než on... ale mladý samuraj si ho prohlížel velice podezřívavě.

Oiši natáhl váhavě ruku a sáhl chlapci na jizvy na přední části oholené hlavy, jako kdyby tam měl vytetované nesrozumitelné zaříkadlo. Najednou ruka v rukavici chytila chlapce za bradu a natočila mu tvář, aby do ní bylo líp vidět. Samuraj se zamračil a zavrtěl hlavou.

„Není to... člověk, *tono*,“ obrátil se znovu na svého pána. „Je to podvržené dítě, které mění podobu. Musel přijít z lesa *tengu* nebo hluboko z hor...“

„Je to člověk,“ ozval se jiný hlas s odporem. Ostatní seskočili a shromáždili se nahoře na břehu. „Je to míšenec. Koukněte na ten obličej – je to potomek někoho se světlými vlasy z holandského ostrova. Ani prostitutka by neunesla hanbu mít takového spratka...“

Pán Asano se obrátil na člověka, který to pronesl, a umlčel ho pohledem. Oiši znovu otočil chlapcovu hlavu na stranu, prohlížel si ho z profilu a ještě víc se zamračil.

Potom nečekaně strnul, protože chlapec vytáhl z tajné pochvy nůž a přitiskl mu ho k hrdlu. Oiši zůstal nehybný jako kameny v potoce. Teď se neodvažoval dýchat on. Chlapec se na něj upřeně díval, oči dokořán a plně hněvu. Ruka se mu třásla a na Oišiho krku se objevila tenká krvavá čára.

Oiši chytil pohybem hbitým jako kočka chlapce za zápěstí. Zkroutil mu je tak silně, že vykřikl a nůž bez boje upustil. Chlapcovo promáčené tělo v jeho sevření znovu ochablo.

Oiši ho nelítostně převrátil na břicho a tlačil mu zjizvenou hlavu pod vodu.

„Oiši!“

Pánův rozzlobený hlas přiměl Oišiho pustit hlavu, jako by ho páčila. „Můj pane,“ ohradil se a odvážil se podívat se nahoru. „Je to démon, a ne dítě...!“

„Je to dítě,“ prohlásil pán Asano pevným hlasem, v němž byl patrný soucit, který Oiši nedokázal pochopit. „Zvedni ho.“ Pán Asano natáhl ruce, aby pomohl Oišimu dostat dítě na suchou zem. Promáčené a bezvládné tělo skoro nic nevážilo. Byl tak hubený, že by jeho kosti mohly být duté jako kosti ptáka.

Když ostatní dvořané viděli rozhodnost svého pána, přidali se. Odnesli bezvládné dítě ze břehu potoka a položili je přes koně, aby

přinesli domů mnohem nečekanější úlovek z teď už zapomenutého honu.

* * *

Když chlapec znovu otevřel oči, byla noc – ale nikdy nic takového nezažil. Přehodili ho přes koně, ale špatně se mu dýchalo a nemohl ani přemýšlet. Poslední, co si pamatoval, byl pohled do očí mladého samuraje a silná ruka, tlačící mu obličej pod vodu...

A teď tohle... Když se kůň zastavil, zvedl hlavu a snažil se pochopit, co vidí. Vysoko nad hradbou ručně tesaných kamenů, malovaných štukovaných stěn a taškových střech zahlédl noční oblohu, matně osvětlenou hvězdami. V mihotavé záři pochodní zaznamenal, že kolem něj stojí muži na koních, kteří ho chytili... a teď ještě pěšáci. Připadalo mu, že jsou mu podobní daleko víc než kdokoli, koho kdy viděl takhle zblízka.

Zatímco z nich nespouštěl zrak, obstoupili ho. Obličej jim částečně zakrývaly přilbice. Byli mnohem větší a vyšší, než si myslel. Hroziví muži ve zbroji stráží na něj pohlíželi se stejným výrazem jako ten, který se jmenoval Oiši. Ten, co se ho pokusil utopit. Nelítostní, chladní, pohrdající, plní odporu a podezření... jako kdyby hleděli do tváře démonovi nebo nějaké bestii, a ne lidské bytosti. *A ne jednomu z nich.*

Srdce se mu zastavilo a zatnul pěsti. Věděl, aniž by si to ověřoval, že přišel o nůž... Stejně jako věděl, že nemá naději uniknout z této pevnosti s kamennými zdmi ani utéct tolika nepřátelským, dobře vyzbrojeným mužům. *Jaké se mnou mají úmysly? Proč mě sem přivezli?*

„... je nějakého blondáka z holandského ostrova.“

„... nebo možná Angličana?“

„Je to démon...“

„... nebezpečný, měli bychom se ho zbavit.“

Jak poslouchal ty tlumené hlasy, došlo mu, že se ho chystají... *Některý z lesknoucích se mečů by mi usekl hlavu nebo by mi silné ruce zlomily vaz jako sirku.*

Pokusil se pohlédnout do těch tváří beze strachu, ale tato snaha naprosto ztroskotala. *Stařešina nelhal. Venku nečeká nic dobrého...*

Zachvátila ho panika, stejně jako když mu voda tekla do plic, až měl pocit, že se utopí, a tak sebou škubal jako moucha uvízlá v pavučině provazu, kterým ho přivázali ke koni.

Najednou se před ním objevil další obličej – stejně nečekaný jako měsíc. Patřil dívce, mladší než on, s dlouhými černými vlasy jako hedvábný vodopád... Držela lucernu a měla na sobě splývavé šaty v barvách měsíčního svitu a brzkého jara, zdobené výjevy květů a tekoucích bystřin.

Samurajové ustoupili a sklonili hlavy, jako kdyby to byla bohyně. Prošla mezi nimi s naprostým klidem a zastavila se před ním. Zvedla lucernu, která nad nimi vytvořila ochrannou zář. Podíval se na ni a ona si ho upřeně prohlížela. Strach v jeho očích vystřídal údiv. Zaznamenal, že v jejím pohledu není strach ani odpor. Pouze nevтіravá zvědavost a zájem, který se postupně měnil na soucit. Jako kdyby bez jediného vyřčeného slova směrem k němu nebo komukoli jinému z nějakého důvodu rozuměla, na co myslí a co cítí.

Ve světle lucerny si všiml, že pán samurajů pořád sedí na koni za ní. Překvapilo ho, že se při pohledu na něj, při pohledu na dívku, usmívá... Sálala z něj otcovská pýcha a souhlas moudrého muže.

Skupina lovců se znovu dala do pohybu a zaměřila na horní nádvoří hradu. Dívka uchopila otěže. Chlapci se obrovskou úlevou klížily oči, ale pořád se na ni díval. V jejím pohledu bylo tolik krásy... jako z jiného světa... a když na něj hleděla, četl v něm laskavé přijetí a téměř úctu. Kráčela vedle něj, jako by strážila jeho osud, stejně jako teď jeho koně, a ujišťovala ho, že bez ohledu na to, kam ho vezou, dokud bude pod její ochranou, nic zlého se mu nestane.

Chlapec si uvědomil, že se cítí v bezpečí; poprvé, kam mu paměť sahá. Nakonec nadobro zavřel oči.

* * *

„Slečno Miko, vy se nebojíte úlovku z dnešního honu?“

Mika zvedla zrak a uviděla Jošia Oišiho, syna otcova *karoua* – vrchního dvořana – který vedl opatrně koně vedle ní. Zavrtěla hlavou. Ta otázka ji uvedla do rozpaků. „Proč bych měla?“ zeptala se a pozvedla bradu, protože jí to připadalo poněkud hloupé. „Je to ještě dítě. Chudák chlapec...“ Pohlédla znovu na drobné tělo ležící bezvládně přes koně vedle ní.

Oiši měl jednoho dne zaujmout otcovo místo *karoua*, ale teď mu bylo sotva víc než tomuhle chlapci a byl příliš pyšný na čerstvě získané postavení bojovníka. „Lidi si myslí, že to není člověk – že to je nějaká bestie nebo démoni potěr.“ Pokrčil rameny, jako kdyby tomu taky věřil, ale ani trochu se ho nebál. „Jak se zdá, jen váš otec a vy v něm vidíte dítě...“

Usmála se a zavrtěla hlavou, až se jí dlouhé vlasy na zádech rozvlnily. „Jsem dcera svého otce, mladý Oiši,“ řekla a sledovala, jak se zakuckal, jako by spolkl velký kus *wasabi*.

„Ale dvořani vašeho otce si dělají starosti... omlouvám se, má paní, ale všichni jsme zajedno, že je nebezpečné přivést podivného tvora, jako je tenhle, na hrad... že už jeho přítomnost by mohla na Akó přivolat neštěstí.“

„Hovno!“ řekla naprosto zřetelně a radovala se z šokovaných pohledů mužů kolem sebe. Jenže pak uviděla otcovu tvář. Káravě se na ni ohlédl a potom se odvrátil, jako by hledal její chůvy.

„Je to ještě dítě.“ Řekla jenom pravdu, ale všimla si, že se na ni ostatní dívají blahosklonně nebo znepokojeně. „Není jiný než my,“ prohlásila trochu zvýšeným hlasem.

Pohledy, jichž se tentokrát dočkala, byly spíš soucitné než kárající, ale stejně ji rozzlobily. Věděla, co si myslí. Tahle malá holka, i když to byla dcera jejich pána, je nerozumná, když neví, jaké podoby na sebe démon může vzít. Najednou cítila potřebu vysvětlit svůj názor, a proto řekla: „Bojí se cizích míst a lidí, které nezná. Stejně jako my.“ Pohlédla na chlapce a vybavila si hrůzu v jeho hlubokých, hnědých očích, když se do nich poprvé podívala. Byl to pohled člověka ztraceného a zcela vydaného do rukou nepřátel.

Vzpomněla si, jak se jeho výraz změnil, když se jí podíval do očí. Hlas jí změkl a zněl vážně. „A nejvíc ze všeho chce někam a k někomu patřit... zrovna jako my.“

Oiši si ji zamyšleně prohlížel. Nakonec se jenom zhluboka nadechl, což znělo spíš jako povzdech, a vyrazil kupředu za jejím otcem.

* * *

Když chlapec zase otevřel oči, zjistil, že se ocitl v dalším světě. Nebyl si však jistý, jestli se mu to nezdá nebo jestli to není posmrtný život, daleko neuvěřitelnější než všechno, co si kdy dokázal představit.

Ležel na matraci, měkké jako obláček. Byl přikrytý hedvábnou vyšívanou dekou, která ho příjemně zahřívala a mírnila bolest jeho odřeného a poškrábaného těla jako objetí milujících paží. Světlo svíci postupně odhalovalo místo, kde odpočíval – už se nenacházel mezi ponurými kamennými zdmi, ale v pokoji, kde na zemi ležely krásně tkané rohože *tatami*. Stěny tvořily přepážky z leštěného dřeva, vyplněné malovanými zástěnami z papíru, jež zdobili exotičtí ptáci a kvetoucí stromy, obrázky ze světa venku; daleko krásnějšího a přívětivějšího než to, co kdy viděl ve skutečnosti.

Byl tam úplně sám – nikde nablízku žádní zamračení samurajové s kopími nebo tasenými meči. Ani stopy po dívce, která se nečekaně

objevila a muži před ní ustoupili. Vzpomínal, jak se mu dívala do očí a usmívala se na něj – bylo to poprvé, co se na něj někdo opravdu vlídně usmál.

Uvažoval, kam asi zmizela... jestli to nebyla *tennjo* – nebeská panna, kterou poslali, aby ho sem přivedla. Škoda že u něj nemohla zůstat tak dlouho, aby mu řekla, *kde se ocitl* a co by měl teď dělat... Probudil se v posmrtném životě krásnějším než sen, jenom aby zjistil, že je pořád stejně opuštěný, jako byl za života? Zavřel oči, protože ho začínaly pálit, a znovu se oddal klidu zapomnění.

„*Sakura, sakura... jajoi no sora wa...*“ Když se znovu probudil, slyšel zpěv: „...květy sakury, duben přináší...“ Byl to hlas mladé dívky, tak milý a jemný, jako by byl součástí vzduchu, který dýchal. „... *Izajo*, pojd' se mnou... podívat se na sakury v plném květu...“

Uši vytrénované v lese mu prozradily, že píseň k němu nepřichází ze vzduchu, ale odněkud ze strany. Otočil hlavu k průsvitným posuvným dveřím z rýžového papíru vedle postele, kde ležel; byly pootevřené. Za stěnou spatřil stín postavy, klečící mimo jeho zorné pole... stín zpívající dívky.

Vydal neartikulovaný zvuk a natáhl ruku k otvoru ve stěně.

Zpěv ustal a chlapec se bál, že stínová panna zmizí taky, ale ona se naklonila a stydlivě na něj mezi dveřmi koukala. Byla to dívka, kterou viděl předtím na nádvoří.

Pohlédla mu do očí a znovu se na něj krásně usmála, jako kdyby byla doopravdy ráda, že ho zase vidí a že je vzhůru. Sáhla mu na nataženou ruku. Její prsty byly měkké a teplé a opravdové. V ruce držela něco malého, zabaleného do vyšívání hedvábného šátku. Rychle to upustila na rohož vedle něj a pak ruku odtáhla.

Teprve pak si všiml na stěně dalších, nejasnějších stínů. Z nich se vyklubaly dívčiny chůvy, které trpělivě čekaly s ní, až se probudí.

Zaslechl naléhavé ženské hlasy, které plísnily *tennjo*, tu nebeskou pannu, když jí pomáhaly vstát a spěchaly s ní z pokoje za stěnu k dal-

ším dveřím. Neměla čas něco mu říct, ale v šustotu šatů uslyšel, jak říkají: „Slečno Miko...“ a „už jste měla jít spát.“ Než ji odvedly z dohledu a doslechu, podařilo se jí ohlédnout se na něj.

Pak za nimi vyšel z pokoje mladý samuraj Oiši, který kdesi tiše stál na stráž. Ve dveřích se zastavil, upřeně hleděl za odcházející dcerou svého pána a poté se ohlédl na chlapce. Tvářil se posměšně a pochybovačně, jako kdyby pořád nedokázal pochopit, co otce i dceru přitahuje k věci, kterou on považoval za hrozbu. Nakonec se obrátil, a když odcházel a zavíral za sebou přepážku, pustil jílec svého meče.

Chlapec se pomalu a opatrně opřel o loket a sáhl po uzlíčku ze šátku, který mu tam nechala... Mika. *Slečna Mika*? Musela to být dcera pána, který ho zachránil – před Oišim a vlastními samuraji. „Pane Asano,“ říkali *daimjóvi* tohoto snového hradu a země kolem i všech lidí, co tady žili. Mohl by k nim patřit i jeden bezejmenný chlapec, úplný cizinec, který ničemu nerozuměl? Mohl by někdy...?

Tlumil tichý šustot hedvábí v rukách a hleděl na výšivku, díky níž byly jemné barvy ještě krásnější. Cítil úctu k tomuto místu, kde se zdá, že i obyčejný kousek látky vznikl kouzlem.

Nos mu prozradil, že uzlíček z jemné látky ukrývá víc než barvu a výšivku... ucítil jídlo. Najednou si uvědomil, že má hlad jako zvíře, za jaké ho samurajové považovali. Nemotornými prsty rozbil látku a začal jíst, co objevil uvnitř.

Nepoznal z toho nic než rýži, a dokonce ani obyčejná rýže nechutnala jako ta, na kterou byl zvyklý. Přestože byl hladový a bál se, že rýže a všechno kolem jako mávnutím kouzelného proutku zmizí, uvědomil si, že jídlo, které mu tady *Mika-hime* nechala, bylo připravené stejně vytříbeně jako všechno ostatní. Každé sousto mělo tak exotickou chuť, že přestal polykat velké kusy a jedl pomaleji a vychutnával každý kousíček, což nikdy předtím nedělal. Až dosud ho potraviny, které dostával, měly pouze udržet při životě.

Rozkoš z jídla i tak pominula příliš rychle. Mohl by něco takového konzumovat bez přestání... rád by snědl tolik, kolik váží, klidně i toho, co hltal roky, aby přežil.

Ale hlad, stejně jako strach, měl své meze a jeho přemohlo vyčerpání. Připadalo mu, že se stal zázrak, i když byl přesvědčený, že zázraky neexistují.

Ačkoli si nebyl vůbec jistý, zda je živý nebo mrtvý, nacházel se v kouzelné zemi, kde postel je měkká a přikrývka z hedvábí konejšivá jako ukolébavka Miky. Nebyl důvod, aby nechával otevřené oči a zůstával ostražitý a pořád na pozoru. Tentokrát je záměrně pevně zavřel a usnul...

* * *

Na Mičino naléhání dali chlapci jméno Kai, což označovalo moře, protože když k nim přišel, žádné jméno neměl. A první slova, která pronesl, když se snažil komunikovat, byla Moře stromů. Moře stromů se vyskytovalo v legendách a lidovém vyprávění, ale nikdo z Akó ho nikdy neviděl a ani se nenacházelo na oficiálních mapách šógunátu. Rozumně uvažující muži z hradu Akó pochybovali, že kdy existovalo, alespoň ne na zemi, přestože pokaždé, když na Kaie pohlédli, jim připadalo, že mohl pocházet pouze z takového místa.

Snadno uvěřili tomu, že strávil celý život v lese. Bylo zřejmé, že většinu času prožil bez rodičů. Mohli ho tam klidně odložit a mohli ho vychovat vlci, protože i nejobyčejnější rolník věděl o správném chování víc než Kai. Jeho japonština byla nabubřelá a zvláštní, a dokonce i cizinci by připadala směšná. Rychle se však zlepšoval.

Je zázrak, že Kai umí vůbec mluvit, pomyslel si Oiši, když stál s vrchní vychovatelkou Miky-hime v předpokojí a čekal, až je pán Asano pozve dál. Ale žádný zázrak nezabránil, aby chlapec nezpůsobil víc problémů než zamoření hmyzem.

Pán Asano se snažil najít chlapci místo mezi dělníky a sluhy na hradě. Myslel, že by se mohl stát poslem nebo cvičebním partnerem pázat, protože v každém případě uměl dvě věci – běhal jako vítr a bojoval jako čert. Oiši odvrátil zrak. Důstojnost mu nedovolovala, aby vychovatelka poznala, jak ho ten nápad udivil.

Podle Oišiho pán Asano ztělesňoval dokonalého *daimjóa* – byl vynikající velitel, skvělý bojovník a kultivovaný jako každý Konfuciův žák. Možná, že osud, který zkouší každého významného muže, si zahrál i s tak moudrým člověkem, jako je jeho pán, a vnukl mu nápad, který by ohrozil trpělivost bódhisattvy...

I když byl Kai jen míšenec, a ne opravdový démon, nikdy nebyl dost ukázněný, aby dodržoval přísná pravidla určená sluhům na hradě, ani dost spolehlivý, aby ho mohli pustit samotného do světa jako posla.

Nakonec i pán Asano dospěl k názoru, že se Kai pro život na hradě nehodí. Stalo se tak po ponižující události, kdy si přivlastnil úřední povinnost horkokrevného mladého dvořana Jasuna. Kai se totiž snažil bezelstně pomoci svému pánovi a Mice-*hime*... a dokonce se jich dotkl. Jasuno by ho byl na místě zabil, kdyby mu v tom byl pán Asano nezabránil. Oiši pochyboval, že Jasuno někdy odpustí nebo zapomene, jak ho Kai potupil.

Oišiho překvapilo, že se Kai za své selhání stydí, stejně jako to, že jejich pán chlapci i nadále důvěřuje. Každý, kdo se narodil v tomto světě, v něm měl místo a věděl, kam patří. Kromě Kaie. Na hradě se necítil dobře – ve volném prostoru mezi hradbami mu nebylo příjemně a byl nervózní. Oiši byl toho názoru, že když chlapce nechali naživu jenom díky soucitu pána Asana, měl by projevit vděk tím, že prostě zase zmizí do lesa, odkud přišel.

Vypadalo to však, že si Kai vypěstoval jeden prokazatelně kladný povahový rys – podle Oišiho jediný – a to oddanost jejich pánovi, která byla stejně velká jako jeho neschopnost naučit se správnému

společenskému chování, díky němuž si muž může říkat samuraj nebo aspoň člověk.

Skutečnost, že chlapec dokázal žít pouze se zvířaty, vnukla Oišimu nápad, který se nakonec odvážil zveřejnit... A pán Asano dal Kaiovi za úkol čistit psí kotce. Ukázalo se, že to bylo správné rozhodnutí, a Oišimu se dostalo další pochvaly od pána, který mu jednoho dne prokáže důvěru a jmenuje ho příštím vrchním dvořanem.

Chlapec plnil svůj úkol bezchybně, bez protestů a pilně, jako kdyby se staral o vlastní rodinu. Oiši přemítal, jestli ho tedy spíš nevychovali vlci nebo třeba nějaká *kicune*. Vycházel se psy stejně dobře jako oni s ním a prokazoval dovednosti, jež mu ve vztahu k lidem chyběly. Největší a nejdivočejší z plemene *akita*, což byli lovečtí psi, kteří dokázali zahnat do úzkých medvěda nebo člověku, jenž jim ublížil, bez problémů ukousnout ruku, poslušně jako štěňata vrtěli ocasem a lízali mu tváře, když k nim vešel do ohrady.

Oiši si povzdechl a přešlápl z nohy na nohu. Kai už dávno předtím dokončil své povinnosti uklížeče psích kotců a potuloval se v polích a lesích za hradbami hradu. To Oiši vstal za úsvitu, aby se oblékl, uklidil si pokoj a nasnídal se s rodiči. Potom měl jako otcův učeň a pomocník za úkol vyřídít spoustu písemností, věnovat se dohledu a cvičit se v bojovém umění, takže mu sotva zbyl čas vykoupat se, pomodlit a sníst večeři – natož dát si saké a pobavit se s pár přáteli. Svou postel uvidí zase až po půlnoci a i potom se předpokládalo, že se zamyslí nad tím, co dobrého toho dne vykonal. Teprve tehdy zavře oči v pozhnaném spánku.

Pod maskou stoického klidu, s níž čekal na přijetí u pána Asana, cítil zlost. Měl na starosti jiné povinnosti a mnohem důležitější věci. Proč musí doprovázet vrchní vychovatelku, která si šla stěžovat u pána Asana na toho psího kluka? Bezděky si přitiskl prsty k unaveným očím.

Zjistil, že slečna Haru si ve skutečnosti nedělá starosti s Kaiem,

ale s Mikou-*hime*, dcerou pána Asana, protože utekla do polí s Kaiem. Té nerozumné dívce připadal z nejasných důvodů přitažlivý, i když páchl psími výkaly nebo byl skoro celý od bláta...

Oiši se najednou probral, protože konečně uslyšel z vedlejšího pokoje své jméno.

* * *

„Kai!“ volala Mika napůl se smíchem a napůl prosebně. „Počkej!“

Kai se díky dlouhým krokům a plandavým venkovským šatům vždycky dostal daleko před ni, a nikdy nevypadal unavený. Moc jí při pronásledování nepomohly ani nové sandály. Zastavil se, až když vyšel na kopec. Otočil se a čekal, až ho dohoní.

Skopla nepoddajné dřeváky, jakmile zmizela z dohledu neodbytných vychovatelek. Vykasala si kimono ke kolenům a utíkala bosa na místo, kde věděla, že by touto dobou měla Kaie zastihnout.

A on tam byl a jako obvykle seděl na břehu potoka, hnědé vlasy sahající mu k bradě a vybledlé šaty ještě mokré, jak se myl po práci v psích kotcích. Udržoval čistotu, jak by měl za těchto okolností každý samuraj.

Přemítala, co bude dělat, až se ochladí. Jestli proseká led na potoce, aby se vykoupal stejně disciplinovaně jako mnich. Jestli si rozdělá ohýnek a usuší se u něj nebo se bude trást na břehu, dokud nezmrzne na kost.

Jestli seděl na stejném místě den za dnem jenom proto, že doufal, že by mohla přijít a najít ho...?

Dnes ho její příchod vytrhl ze zachmuřeného rozjímání a radostně se na ni usmál. Ten úsměv mu změnil celou tvář.

Když ho přivezli na hrad, usmíval se tak nejistě, že to skoro nebylo poznat. Jednoho dne ji však napadlo, že se možná styděl... nebo, což bylo horší, třeba nevěděl, co to smích je.

Čistota nově objeveného úsměvu a jeho pohled, když ji uviděl, byly jako *šakabuku* – „duchovní energie v hlavě, která člověku úplně vyčistí pohled“ – jak jí kdysi řekl jeden z otcových mužů, bývalý buddhistický mnich Bašó.

Konečně snad pochopila, o čem Bašó hovořil. Jako kdyby otec přivedl na hrad *tennina*... božské stvoření ze súter. Tradovalo se, že se někdy *tenninové* z neznámých důvodů ztratí, jako by zapomněli zpáteční cestu do nebeské říše, a putují po zemi nebo sedají na vrcholcích hor a čekají na zavolání k návratu...

Dnes se Kai usmíval víc než jindy, skoro sebevědomě. Zřejmě se na ni obzvlášť těšil, i když odvrátil zrak, jako kdyby byl její pohled pro jeho oči příliš zářivý. Jako jas slunce.

Pak sáhl vedle sebe na zem, snad aby měl důvod podívat se jinam, a zvedl konopné sandály, stejné jako nosil sám... Věděla, že takové nosí venkovské ženy a prakticky všichni muži.

„Tady,“ zamumlal a pořád se díval do země, ale vypadalo to, že znovu vykouzlí na tváři úsměv. „Když si obuješ tyhle, budeš mi líp stačit. Nebudu na tebe muset pořád čekat.“

Když si je od něj brala, začervenala se nevolí i radostí. Nespokojeně škubala za hedvábné šaty, jak se snažila odkrýt si nohy, protože jí i ruce zakrývaly dlouhé rukávy a vlály kolem ní jako motýlí křídla. „Nemůžu za to, že jsem tak pomalá. Otec mi nikdy nedovolí obléknout se jako chlapec, ani když cvičím s lukem nebo *naginatou*...“ Našla chodidlo, právě když vzhledla a uviděla, jak je zklamaný. „Ale určitě mi pomůžou.“ Znovu se usmála a ukázala na sandály. Aspoň si neodře nohy a nezapíchá si do nich trny.

Málem se svalila na zem vedle něj. Na poslední chvíli se zachytila a sedla si puvabně na teplou suchou skálu. Zvedla nohu.

Kai na ni okamžik upřeně hleděl, a pak mu došlo, že coby pravá dáma očekává, že jí sandály obuje... ačkoli pravá dáma by nikdy nechal chlapce, a hlavně obyčejného, aby jí sáhl na chodidlo. Pořád

se v duchu usmívala, protože si představila zděšené tváře vychovatele... a modlila se, aby ji nikdy nenachytaly v takové situaci.

Obul jí sandál s větší něhou a péčí, než jakou kdy prokázal drahocenným předmětům, které na hradě nechtěně rozbil. Sandál jí padl jako ulitý. Obul jí i druhý, vstal, uklonil se a s galantností samuraje jí nabídl ruku.

Mrkla na něj, a když jeho ruku přijala a vstala, přemýšlela, kde takové věci okoukal. Všichni na hradě tvrdili, že je beznadějně hloupý a nedokáže se nic naučit. Ale ona věděla, že chápe hodně z toho, co tady viděl, přestože strávil život sám v lese. Někteří namítali, že to jenom dokazuje, že je to démon. Ona si však byla jistá, že se mýlí.

On *rozumí* tomu a *pamatuje* si to, co je důležité, a zbytku si nevšímá. Byl to *tennin* a nic, co někdo řekl nebo udělal, to nemohlo změnit.

Pohlédla si na nohy a znovu si uvědomila, kde je a jaký dárek právě dostala. „Ach, tyhle jsou mnohem lepší.“ Celá zářila. „Jak jsi věděl, jakou mám velikost?“

Pokrčil rameny. „Podle stop.“ Podíval se jí do očí a ona zahlédla záblesk pýchy, jakou viděla jen zřídka. „Okopíroval jsem je podle svých.“

„Opravdu!“ Překvapeně se zasmála. „Já dokážu okopírovat jenom listiny. Dvakrát jsem opisovala Konfuciova přísloví... víš, že podle něj by ženy měly být vidět, ale ne slyšet? Taková opovážlivost. Jsem samuraj...“ Zarazila se. *A samuraj si nestěžuje*. „Ale chuťva pořád opakuje: ‚Pro dámu se hodí slova, nikoli činy.‘ Tak co se ode mě očekává?“

Znovu se zarazila. Z toho, jak se tvářil, si okamžitě uvědomila, že nerozvážná slova mohou působit jako činy – jako facka nebo bodnutí mečem do důvěřivého srdce. „Děkuju, Kai-sama,“ zašeptala a taky se mu uklonila, jako kdyby jednala s otcovými nejváženějšími hosty. „Nikdo mi ještě nedal dárek, který by vyrobil vlastníma rukama. Tohle je nejkrásnější dárek, jaký jsem dostala.“

Usmál se a bledá pleť mu nejednou zrudověla jako květy sakury.

Schovala ruce do rukávů a sepnula je, protože pocítila náhlé nutkání obejmout ho. Slyšela, že nemá rád, když se ho někdo dotýká. „Dobrá,“ řekla jako správná dcera *daimjó*a. „Kam půjdeme dneska? Ukážeš mi, kde bydlíš?“

„Ne.“ Ušklíbl se a Mika nevěděla jistě, co to znamená. Odmítl i maličký opuštěný domek na úplném konci Akó a někteří muži žertovali, že by měl bydlet v kotci se psy. Ale otec ji uklidnil, že si postavil dům na kraji lesa. Přemýšlela, jak takový dům *tennina* asi vypadá.

„Nechtěj to,“ řekl.

„Ale proč ne?“

„Je to... Neměla... bys...“ Přinutil se usmát se, ale Mika mu to vůbec nevěřila. „Je tisíc lepších věcí k vidění.“

„Ale...“

„Pojďme.“ Škubl hlavou a bez dalšího slova vyrazil.

Zase si podkasala šaty a následovala ho podél potoka.

* * *

Oiši a hlavní vychovatelka slečny Miky, která se jmenovala Haru, vešli do komnaty pána Asana a s hlubokou úklonou si před ním klekli. Jejich pán se na ně překvapeně podíval, když zase zvedli hlavu a tvářili se zachmuřeně... jako kdyby tuto dvojici v životě nečekal. Oiši v duchu přitakal jeho nevyřčenému názoru a pán Asano je vyzval, aby se pohodlně posadili.

Když si sedali na čalouněnou rohož před nízkým psacím stolem, pán Asano se najednou zamračil, jako kdyby si uvědomil, jaký jediný důvod mohl spojit jejich cesty. „Něco se stalo mé dceři?“

„Ne, můj pane,“ odpověděl Oiši spěšně a trochu moc nahlas. Nadechl se a znovu sklonil hlavu. „Odpusťte mi, *tono*. Nic se nestalo. Ale... ach, slečna Haru požádala o přijetí, protože spoléčnice Miky-

-hime si přejí vyjádřit svou starost o...“ pohlédl na hlavní vychovatelku s nadějí.

„Můj pane,“ ozvala se slečna Haru mírněji, než když hovořila s Oišim, ale pořád rozhodnutá říct si svoje. „Vaše dcera se začala chovat velice nepřiměřeně. Trvá na dlouhých procházkách mimo hradby...“

Pán Asano povytáhl obočí. „Právě začalo jaro a ona je v rozpuku života. Proč by si neměla přát užít si krásu přírody? Jste příliš staré a nestačíte jí?“ zažertoval.

Slečna Haru se začervenala a sklonila hlavu. „Ne, vůbec ne, můj pane. A věřte mi prosím, že bychom obětovaly cokoli, aby byla Mika-hime šťastná. Ale dosud jsme s ní neměly tenhle konkrétní problém. Až... až od té doby...“ Zarazila se. Zřejmě si najednou vzpomněla, co pán Asano cítí k tomu chlapci Kaiovi, ať si o něm ona myslela cokoli. „... od té doby, co sem přišel Kai. Teď, kdykoli to jde, nám slečna Mika na procházce uteče. Nepřijde, když ji voláme, a utíká... utíká bez bot!“ Sáhla do bohatého rukávu a zvedla malý dřevák, zřejmě Miky.

„Co sem přišel Kai?“ zopakoval pán Asano. Oiši nikdy předtím nezažil svého pána zahnaného do slepé uličky dvakrát za den, natož během jediného rozhovoru.

„Kdykoli zmizí, setká se s tím chlapcem!“ našpulila slečna Haru rty. „Když ji najdeme, jsou pokaždé spolu.“

„Co dělají?“ zeptal se pán Asano starostlivě.

„No, jednou se brouzdali potokem... namočila si šaty, mohla by onemocnět. Jednou házeli zabláceným sandálem. A jednou seděli přímo na kraji útesu, nahoře na staré rozhledně. Nohy jim visely dolů. A slečna Mika nám řekla, že si jen užívali tu krásnou vyhlídku.“

„Je to krásná vyhlídka,“ poznamenal pán Asano. Vzal vějíř, který ležel na stole, otevřel ho a prohlížel si, co bylo napsáno nebo nakresleno na straně obrácené k němu. Potom se zeptal: „Nedrželi se za ruce...?“

Slečna Haru se zamračila, jako kdyby kousla do citronu. „Jistě že ne! Okamžitě bych za vámi přišla, kdybych měla sebemenší podezření...“

„S manželkou jsme se tam často drželi za ruce, když jsme byli mladí...“ Znovu se zadíval na vějíř a vůbec je nevnímal. Potom ho rychle sklopnul a soustředil se na slečnu Haru. „Říkáte, že se má dcera chová jako rozmazlený spratek. Myslel jsem, že si s takovým chováním dokážete poradit. Je to dcera *daimjó*a země, ne nějaká bohyně.“

„Já... ne, tedy, ano, můj pane, vždycky jsme se snažily vychovávat ji, aby z ní byla dcera, jakou si přejete...“

„A jak jsem pochopil, ještě taková je...“ řekl pán Asano a povzbudivě se usmál.

„Až doted.“ Slečna Haru sevřela ruce na kolenou. „Předtím nás nikdy takhle nezlobila a vypadá to, že...“ Sklopila zrak.

„Nemáte v úmyslu namluvit mi, že ten chlapec je *jókai*, který ji očaroval? Než zase zvedla hlavu, pobavený výraz pána Asana vystřídala únava.

„Ne, můj pane,“ řekla váhavě. „Ale i když je Kai normální chlapec a nechce nikomu ublížit... je to *hinin*.“

Oiši se lekl, když vychovatelka vyslovila to, co se nikdo jiný zatím neopovážil před pánem Asanem vyslovit, i když na chlapcovu odlišnost hleděli s velkou předpojatostí. *Hinin* znamenalo, že to není člověk. I když to nebylo míněno doslova, mohlo to tak být. Byl to výraz pro úplnou spodinu – pro zločince, tuláky, míšence, vydědence všeho druhu... pro neviditelné lidi, kteří přežívali na okraji společnosti, v níž postavení a hodnost znamenaly všechno – identitu i důstojnost člověka. Dokonce i žebráci v hlavním městě Edo měli spolek s určitým vůdcem chráněný zákonem. *Hinin* neměl nic.

„Ten chlapec možná nechápe, co to znamená, ale Mika-*hime* ano. Jestli ji uvidí s ním, hlavně bez služebných... mohl by to být démon.“ Slečna Haru zavrtěla hlavou, oči zavřené, jako kdyby pouhé

pomyšlení na to bylo nesnesitelné. „Prosím, můj pane, vyzkoušely jsme všechno, aby nás poslechla. Kdybyste s ní promluvil, aspoň jednou... Přijala by otcovo přání, tím si jsem jistá.“

Pán Asano se zasmušil. „Udělala jste, co jste považovala za důležité, slečno Haru. Promluvím s dcerou. A s Kaiem.“

„*Tono*, poslechnete?“ odvážil se zeptat Oiši. „Dokáže pochopit, jak by to mohlo slečně Mice ublížit? Měl byste ho poslat pryč, aby bylo jisté, že...“

„Kai to pochopí. A věřím, že by spíš zemřel, než by Mice jakkoli ublížil.“ Pán Asano se na něj zamračil. „Zná své místo, a jak se zdá, lépe než má dcera... třebaže by jednoho dne mohl být mnohem víc. Nezapomínej, Oiši, *hinin* není kasta, do níž se člověk narodí. Je do ní vržen řízením osudu. Může padnout tak hluboko, že je pro ostatní neviditelný, ale s dostatečně silnou vůlí může změnit kola osudu – může změnit svůj život. Věřím, že Kai takovou sílu má. Jenom doufám, že když to dokáže, uvidíš to.“

Oiši se naposledy uklonil, aby zakryl, že se červená. Ale v duchu ho napadla odbojná myšlenka, že jednu věc nikdy neuvidí – a to, že se míšenec ze psích kotců ožení s dcerou *daimjó*a. Protože bez ohledu na to, kam až to Kai na světě dotáhne, nikdy se z něj nestane samuraj. Pochopil, že audience je u konce, a tak vstal. Aby zakryl své ponížení po výtce pána Asana, podal ruku slečně Haru a pomohl jí vstát.

„Děkuji, můj pane,“ řekla pokorně a pohlédla na pána Asana. „Odpusťte mi prosím, že jsem vyrušovala. Jsem vám velice vděčná za pomoc v té věci.“

Znovu se uklonili a pán Asano přikývl a lehce mávl zavřeným vějířem, čímž je poslal pryč. Ať už myslel na cokoli, jich se to zjevně netýkalo.

* * *

Mika konečně došla na vrchol kopce, kde stála zřícenina rozhledny. Otevřel se před ní pohled na Akó, který očekávala.

Kai stál bez hnutí vedle osamělého stromu, který tady hlídal jako jediná stráž už skoro sto let, a hleděl upřeně před sebe. Tak upřeně, že by mohl sám posloužit jako strážce. Kdyby to byl někdo jiný, mohla by ho podezírat, že si hraje na samuraje z dob válčících knížectví. Ale byl jiný než ostatní, a když hleděl do krajiny, věděla, že vidí věci, které si nikdo jiný nedokáže představit.

Pod nimi leželo rozlehlé panoráma hradu Akó, vesnice a obdělaná pole za nimi se táhla až ke vzdálenému okraji lesa. Tam byly terasovité vrcholy a zalesněné kopce a údolí a řeka, která obklopovala hrad a tekla dál, kam až dohlédli, kde se nacházelo moře a přístav Akó.

Z té krásy jí až zabolelo u srdce. Škoda že to nelze namalovat na stěny a umístit do pokoje. Připadalo by jí, že spí na vysluněné trávě. Nechala by si namalovat na strop hvězdy ve zlatém listku...

Vyhнала tu představu z hlavy. Žádný malíř by nedokázal zachytit všechnu tu krásu, ani na stěnu z hedvábí. Jak byla sobecká, když si přála, aby ten obrázek byl jenom pro ni. Otec jí vždycky říkal, že krása Akó je požehnání od bohů, nedá se koupit a prodat jako žok rýže. Patří stejným dílem všem, kdo tu žijí.

Měla by být spokojená prostě s tím, že má oči, které to vidí. Jako Kai. Pozorovala, jak se krajina měnila během dnů a měsíců, kdy se roční období střídala v nekonečné spirále. Když tu byli naposledy, rýžová pole byla zaplavena vodou a přichystána k osázení. Odrážela se v nich modrá obloha a bílá oblaka, až se zdálo, že se hrad Akó vznáší vysoko nad zemí. Teď byla pole plná zdravých a dobře prospívajících rostlin a připomínala pokrývku malovanou zelenými odstíny raného léta...

Najednou pomyslela na to, co jí vyprávěl otec po matčině smrti. *Lidé pláčou, když ztratí milovaného člověka*, řekl, *protože se jim*

protrhne tkanivo životů a způsobí jim bolest. Ale neměli by pro toho, kdo zemře, truchlit. Každý konec totiž vede k novému začátku, jak se nesmrtelná duše vrátí do soukolí znovuzrození.

Slíbil jí, že jednoho dne se duše milované manželky a matky vrátí na svět, stejně jako jejich duše, a znovu se setkají. Jejich vzhled by se měl proměnit jako roční období, ale duše je jako sama země, která se po každé zimě znovu narodí do nového jara. Mnohem krásnější, protože nějakou dobu v klidu odpočívala.

Mika zamrkala a zakroutila hlavou. Tehdy nevěděla, co se jí otec pokouší říct. Teď najednou cítila, že to pochopila... Bylo tak zvláštní, že v Kaiově společnosti vždycky viděla sebe a svůj život v úplně jiném světle.

Když se k němu přiblížila, otočil hlavu a o několik kroků ucouvl. Zřejmě její příchod nezaznamenal, protože se shýbl a prohlížel si větvičku na keři.

Právě když otevřela pus, aby ho oslovila a překvapila ho, nečekaně zvedl ruku a zašeptal: „Stát...“

Lekla se, zavřela ústa a potichu se shýbla vedle něj. Nadzvedl větvičku keře, který si prohlížel. „Psst! Koukni – co vidíš?“

„Větvičku.“ Zklamaně vyslovila to, co bylo očividné.

„Ne.“ Zavrtěl hlavou a ukázal jí místo, kde byla větvička zlomená. „Udělal to jelen. Šel tudy.“ Mávl rukou ke kopci. Zvedl hlavu a sledoval něco, co ona neviděla. „Je schovaný v... houští.“

V dálce, jako by ucítil chlapcův pohled, vyskočil z houští jelen a zmizel do hlubokého lesa.

Mika s úsměvem sledovala jeho půvabné a nenucené pohyby, dokud nezmizel. Napadlo ji, že to prazvláštní spojení mezi Kaiovou energií a energií lesních tvorů je skoro jako *čchi* – mystická energie, která plní svět a spojuje všechny věci, obyčejnými kameny počínaje a říší bohů konče.

Odmalička studovala tlusté knihy a spisy o posvátné víře šintoismu

a buddhismu, ale byly to jenom nekonečné stránky, které se měly krasopisně opsat. Nic víc. V Kaiově tváři, tak obyčejné, a přesto trochu nezvyklé způsobem, jaký nedokázala popsat, našla krásu, již nikdy předtím neviděla. V očích se mu zračilo tajemné poznání, jaké nikdy u nikoho jiného nenašla.

Na hradě Akó si někteří lidé pořád šuškali, že Kai není člověk... Ale jestliže mohli tvrdit něco takového, jak to, že neviděli, že mezi nimi chodí *tennin*, a ne démon? Dospělí hovořili nekonečně dlouho u čaje nebo saké o osvětlení a jak ho dosáhnout... a přesto poslali nebeského posla, který mezi ně přišel, uklízet po psech...

Kai přijal tu práci bez protestů. Místo aby se psů bál, vešel na území smečky vrčících, polodivokých šelem, jichž se ona po právu bála, a udělal z nich vychovaná zvířata, vítající ho nadšeným štěkotem a vrtěním ocasů.

Najednou jí do očí vstoupily slzy a sepnula ruce. *To nebylo správné. To nebylo správné...* Rychle zamrkala a dívala se do země, dokud se nevzpamatovala.

Pak pohlédla na Kaie, který si ji zvědavě prohlížel... a tentokrát neodvrátil zrak jako obvykle. Díval se na ni, jako kdyby cosi zahlédl – její úzkost a úžas, odraz nadpozemské krásy, kterou našla v jeho tváři a v jeho duši – a nastavil ji jako zrcadlo.

Náhle sklopil zrak a zůstal s hlavou skloněnou. Kousala si zamyšleně ret a všimla si, že šátrá rukou v trávě. Zvedl sponku do vlasů, kterou tam ztratila. Její oblíbenou, ze slonoviny ve tvaru šípu zdobenou jestřábími pírkami.

Položil ji sponku na otevřenou dlaň. Vzala si ji a stiskla mu při tom ruku.

V tom okamžiku uslyšeli, jak ji zdola zoufale volají chůvy a blíží se k nim.

Ten okamžik se rozplynul jako její obraz v jeho očích. Sponku si zapnula do vlasů a zatvářila se nešťastně a zklamaně.

Rychle vstali a očistili si ze šatů listí. Otočila se, že vyrazí dolů, než některá z jejích vynervovaných společnic dostane infarkt nebo ze strachu padne do mdlob.

Když se chystala k odchodu, četla stejné zklamání i v Kaiově tváři... V jeho očích rozeznala obrovský stesk, který se tam skrýval neustále.

Z neznámého popudu se vrátila a políbila ho. Pak odešla tak spěšně, že neviděla jeho výraz a on neviděl její. Vydala se po cestě dolů radostně, jistým krokem jako laň.

1

Japonsko, 1701

Kai se shýbl a prohledával lesní humus ve spleti nového porostu, který oznamoval příchod dalšího jara. Mozolnatýma rukama, po letech na slunci tak opálenýma, že se nedaly rozeznat od ostatních venkovanů, sebral drn, který nějaký tvor vytrhl při průchodu mezi kameny porostlými mechem a zapadanými zetlelým listím.

Přivoněl k půdě a zamračil se. *To je špatné.* Upřeně hleděl na obrovskou stopu na zemi několik kroků před sebou. Takový otisk viděl jenom jednou, dávno předtím, než začal tento lov... hodně dávno.

Zaslechl slabé zapraskání větvičky, ohlédl se a zkoumal stromy za sebou. Vydechl úlevou. *Žádná stvůra...* Jenom liška.

Bílá liška. Prohlížela si ho, jednu tlapku zvednutou. Dívali se na sebe, jako sobě rovní, a vzájemně se hodnotili. Pak se najednou otočila a odběhla. Zmizela do temně zeleného světla lesa, jako by ji vyplašil.

Bílá liška...

Zezdola uslyšel dusot kopyt a věděl, že se k němu blíží ostatní. Možná že liška jenom zaslechla, že přijíždí.

Sledoval, jak se dole pod táhlým kopcem zjevil z ranní mlhy pán Asano s loveckou družinou. Bojovníci na koních v plné zbroji vy-

padali jako zjevení z minulosti, která sem proklouzla ze století válečících knížectví, kdy se muž stal samurajem díky tomu, že prokázal statečnost v bitvě, a ne tak, že toto postavení zdědil při narození.

Po stu letech Tokugawova míru se nyní ta doba, když nekončící prolévání krve nahradily nespočetné zákony a omezení, stala legendou. Zkostnatělý kastovní systém existoval na základě nového právního řádu, který určoval urozenost třídy bojovníků podle jejich předků a zajišťoval jim trvalé místo na vrcholu společnosti. Zákony, jež by vytyčovaly postavení ostatním třídám, chyběly a nebyla naděje, že se jich kdo dočká a udrží se na svém místě... Ty zákony byly jako neviditelné hradby, které se nedají překonat, stejně jako kamenné zdi hradu Edo, sídla šóguna.

Většina mužů, kteří jeli do kopce směrem k němu, si oblékala plnou zbroj jenom zřídka – pouze když nacvičovali dovednosti, které možná nikdy nevyužijí. Jenže tohle nebyl obyčejný hon. Až nakonec svou kořist dostihnou, taková zbroj se jim bude hodit, stejně jako všechny zbraně, jež si také přinesli.

Jakmile jezdcí Kaie zahlédli, zastavili koně kousek pod ním. Zatajil dech. Vydechl, znovu si sedl na paty a čekal, až si ho pán Asano všimne.

Snadno ho poznal podle chocholu na zdobené přilbici. Ostatní na tu dálku rozeznal spíš instinktivně. Bylo těžké uvěřit, že žil mezi těmito muži už skoro dvacet let. A přesto, když spatřil lovce a oni jeho, na okamžik se mu znovu vybavil ten vydešený chlapec, jakým byl tehdy dávno, když na něj narazili.

Ted' byl vrchním stopařem pána Asana, ne nějaký *hinin*, který uklízí psí kotce. Ve skutečnosti se ale změnilo jenom málo. Tak málo, že pořád dokázal na chvilku zapomenout, že se mu život opravdu změnil.

Hnědé vlasy mu ztmavly, takže mohl být pokládán za čistokrevného, a používal stejný mátový olej jako samurajové, aby si narovnal

nepoddajné kudrny. Všichni byli cítit – docela příjemně – po matě tak silně, že to u něj nezaznamenali.

Ať dělal, co dělal, aby dobře zapadl, alespoň jako prostý občan, v jejich očích byl především míšenec. Jeho přítomnost – jeho pouhá existence – pořád samuraje z hradu Akó odpuzovala, jako kdyby byl skutečně démon.

Existovalo několik výjimek, díky nimž bylo vše snesitelnější. Jednou z nich byl pán, jemuž sloužil. Teď, když se na něj pán Asano s očekáváním podíval, ho zaplavil vzácný pocit vřelosti a účasti, protože na něm poznal stopy únavy a odhodlání.

Kai zvedl ruku na znamení, že našel něco víc než jen stopy – něco důležitého, něco, čím splatí dluh muži, který mu zachránil život a jako jediný mu i nadále věřil.

Skupina samurajů znovu vyrazila kupředu, když se k nim nahoru vydrápali sluhové a rolníci, jejichž úkolem bylo plašit v houští.

Kai uviděl, že po boku pána Asana jede jako vždycky Jošio Oiši. Ten se stal hlavním dvořanem, když jeho otec před několika lety odešel na odpočinek. Byl ženatý, měl na starosti úřední záležitosti a syna, který nedávno dosáhl zletilosti. Byl ještě mladší než Kai, když se poprvé setkali a pokoušeli se jeden druhého zabít. Oiši si oblékl plnou zbroj a hleděl na Kaie výhrůžně jako baterie namířených kopí.

Vedle Oišiho vyjel nahoru další samuraj, vždy arogantní Jasuno, a uklonil se pánu Asanovi. Byl přibližně stejně starý jako Oiši, ale dosud ho život nenaučil nic, co by na něm Kai obdivoval. Ukázal nahoru na zvedající se svah jako obvykle ignoroval Kaiův signál. „Můj pane, myslím, že ta bestie se přesunula výš.“

Vítr donesl jejich rozhovor až tam, kde čekal Kai. Když uslyšel jeho slova, stiskl rty. Ale pán Asano se jen podíval nahoru k horám, kde byly stromy a podrost ještě neprostupnější, a zavrtěl hlavou. „Zepete se Kaie.“ Jasuno viditelně strnul, ale jenom se znovu souhlasně uklonil. Potom vyjel ke Kaiovi. „Jed’ s ním, Oiši,“ dodal pán Asano.

Oiši přikývl a vyrazil za Jasunem. Pokaždé svého pána okamžitě poslechl, ale ke Kaiovi zamířil skoro stejně váhavě jako Jasuno. Kai klečel a upřeně hleděl do země, aby dokonale ovládl své emoce.

Když před ním zastavili koně, vstal a podíval se na ně. Nebylo příjemné koukat se na ně nahoru, když na něj shlíželi z hřbetů koní jako dva přezíraví bohové, vyzbrojeni kopími, luky a meči. Přesto jejich pohledy vydržel dlouhou chvíli, než poslušně sklopil zrak.

Ukázal jim chuchvalec zkrvavené zvířecí srsti, tak zacuchané se zvláštní rostlinnou látkou a houbami, že když z ní čistil špínu, nejdřív ho napadlo, že se spletl.

Oba muži si prohlíželi chuchvalec a potom zase Kaie. Z jejich výrazu poznal, že si nejsou jisti, kde končí jeho ruka a kde začíná věc doličná.

„S tím tvorem není něco v pořádku,“ řekl nakonec a kývl hlavou směrem k zalesněnému svahu nad nimi, kde ani on neviděl dost jasně skrz zelenou stěnu. „Je tam nahoře, na svahu. Ale sejde zase dolů na lov. Bylo by bezpečnější nalíčit past a počkat na něj tady.“

Jasuno odbyl Kaiova slova, roky zkušeností, neochvějně instinkty a samotnou existenci opovržlivým zavrčením. „Jestli budeme čekat, přehne!“ Zavrtěl hlavou jako netrpělivý kůň. „Pronásledujeme to zvíře spoustu dní...“ řekl, jako kdyby je celou dobu nevedl Kai. „Musíme ho zabít teď, než napáchá další škody.“

Kai pohlédl na Oišiho. Ten si jej prohlížel se stejným pochybovavým výrazem, jaký měl na tváři před lety, kdy se setkali poprvé. Pochopil, že po tak dlouhé době byla naděje, že by si mohli porozumět, dávno pryč. Pokud vůbec kdy existovala.

Oiši znovu dlouze zkoumal krvavý chuchvalec chlupů a neobvyklou rostlinu a mračil se. Vypadalo to, že ji zkoumá bedlivě. Zvedl oči a Kai zavrtěl varovně hlavou. Oiši beze slova otočil koně a odjel s Jasunem zpátky na místo, kde čekal pán Asano.

Kai odevzdaně sledoval, jak Oiši a Jasuno podávají svému pánovi

hlášení. Schválně hovořili potichu, aby ke Kaiovi jejich slova nedolehla. Stejně věděl, co Jasuno řekne.

A Oiši, navzdory znalosti taktiky a svědomitému nacvičování boje, navzdory loveckým zkušenostem nebo dokonce povinnosti zajistit bezpečí svému pánovi, se postavil na Jasunovu stranu. Nedbal na Kaiovo varování z čisté zloby... nebo ještě hůř, z touhy neukojeného bojovníka vyzkoušet ostří meče. „Je tam nahoře, můj pane. Měli bychom za ním vyrazit, dokud máme příležitost.“

Hlupák! Kai zatnul zuby, aby neprotestoval, protože to měl zapovězeno. *Žil jsem na ostří meče už tak dlouho...* Ale kdyby se pokusil varovat tyhle hlupáky před tím, co ve skutečnosti požadovali – do čeho vedou svého pána, Jasuno by tasil svou nevyzkoušenou katanu a zabil ho na místě za to, že se opovážil zpochybnit jejich úsudek.

Samuraj měl ze zákona povoleno podříznout plebejce, který ho urazil, ať pro to měl důvod nebo ne. Kai věděl, že kdyby nebyl pod ochranou pána Asana, některý z jeho samurajů by už dávno vyzkoušel svou čepel na míšenci ze psích kotečů. Urekli by mu končetiny nebo hlavu.

Nemělo smysl snažit se, nemělo smysl umřít bez důvodu. Pán Asano by se nikdy nedověděl ani slovo z toho, co opravdu řekl... i kdyby to všechny stálo život.

Pán přikývl, pobídl koně a vyrazil jako první do kopce. Když projeli kolem Kaie, vděčně se na něj usmál. Kai mu odpověděl úklonou a zachmuřený výraz si nechal pro sebe. Vzhlédl, až když ho minuli i ostatní. Nikdo z nich si ho nevšímal.

Kai chuchvalec chlupů znechuceně zahodil. Kvůli pánu Asanovi se přinutil odříkat modlitbu za jejich bezpečí. I když by radši proklel dvořany, jejichž touha po zabíjení by mohla jejich *daimjóvi* způsobit úraz nebo dokonce smrt.

Nebylo to totiž žádné obyčejné zvíře, bylo to mnohem horší než medvěd nebo vlci v zimě, které stopovali spoustu dní. Byl to *kirin*.

Kai *kirina* nikdy nespatrił, a to zažil jiné podivnosti, jaké si nikdo na hradě Akó nedokázal představit.

Viděl kresby lidí, kteří tvrdili, že *kirina* spatřili, ale samozřejmě to nebyla pravda. Ty obrázky byly neuvěřitelné a groteskní. Ale dověděl se o *kirinovi* od těch, kteří ho viděli. Jejich popisy budily hrůzu a děs, protože byly pravdivé.

Kirini se lidem nebo jiným tvorům ukazovali velice zřídka. I ve vysoko položených údolích těch nejvzdálenějších hor, v jejich obvyklých domovech a útočištích, přestože byli tak obrovských rozměrů. Tito bázlivi a samotářští tvorové se živili pouze rostlinami. Jak mu vyprávěli, pohybovali se neskonale trpělivě a potulovali se a rozjímalí nepoznaní hluboko v horských údolích. Často se pohybovali tak pomalu, že jim srst zakryly výhonky popínavých rostlin a větvičky a lidské oko je nezachytilo...

Pro zřejmou schopnost *kirinů* ukrýt se lidským očím existovalo i jiné vysvětlení než přirozené maskování. Lidé nebyli jediné bytosti na světě, které se měly na pozoru před zákeřností jiných lidí. A *kirini*, stejně jako mnoho stvoření v prastarých lesích a horách tyčících se až do nebe, vedli podivný, nezachytitelný život, který se projevoval částečně na tomto světě a částečně v duchovní úrovni. Tvorové, jimž lidé říkali *jókaiové* – démoni – prostě dokázali líp zacházet s *čchi*, základní energií, která naplňuje veškerou existenci a prochází všemi věcmi, živými i neživými.

Proč kameny obsahují čchi? Najednou si vybavil otázku, kterou dostal jako dítě. Pořád měl jizvy z toho, že nedokázal odpovědět. Ale během let ho udržovala při životě trpělivost a vytrvalost... a kameny potřebují ještě víc trpělivé vytrvalosti než většina věcí. Teď chápal, jak všechny věci využívají *čchi* po svém – jak ji využívají lidé, uvědoměle nebo neuvědoměle, aby rozhýbali svá těla, stejným způsobem, jako ji využívají kameny, aby zůstaly nehybné.

V jeho životě existovaly dny, hlavně když se na něj Mika podívala

s touhou v očích, kdy měl pocit, jako by se kousek po kousku stával kamenem, a ne člověkem.

Zatímco si stále naléhavěji uvědomoval vlastní nedostatky coby lidské bytosti, ještě víc si uvědomoval, jak upadly smysly většiny lidí ve srovnání se schopnostmi *jókaiů*, jimž chápání *čchi* umožňuje vědomě z ní čerpat, díky čemuž dokážou dělat věci, které lidem připadají nemožné, nadpřirozené a d'ábelské.

Lidé považují všechny *jókaie* za „zlo“. Pod tento výraz zahrnují mnoho věcí, které by skutečně mohly být zlem, ale mnohem častěji i věci, jež prostě jenom nechápou.

Pouze výjimečný člověk dokáže rozpoznat přítomnost *čchi*. Jen málo lidí připouští možnost, že by taková energie mohla existovat. Drtivá většina to nebere v úvahu a bojí se všech *jókaiů*, protože je nikdy nemohou doopravdy pochopit.

Kirini obvykle patřili k těm nejmírumilovnějším bytostem. Změnili se pouze tehdy, když něco silně narušilo křehkou rovnováhu jejich života... Pokud se něco takového přihodilo, stali se z nich největší manipulátoři s *čchi* na světě a jejich ničivé běsnění mohlo být nepředstavitelné...

Kai nikdy neslyšel, že by některý z nich sešel z hor tak daleko dolů a napadl oblast, kterou si zabrali lidé... natož aby řádl ve vesnicích a na polích jako ten, kterého teď pronásledovali. Bořil domy a ničil úrodu, požíral maso zabitých zvířat... a dokonce i lidí.

A proč, ve jménu všech bohů, si vybral zem pána Asana, který podle Kaiova názoru vůbec nebyl zlý a o němž z vlastní zkušenosti věděl, že je jeden z nejlepších?

Kai, který zůstal se sluhy a vesničany na místě, se mlčky přikrčil, zavřel oči a poslouchal. Zkoumal pachy ve větru a snažil se přinutit ostatní smysly, aby mu odhalily, co nelze vidět z místa, kde ho zanechali.

Nesměl vzít do ruky opravdovou zbraň, nesměl jet na koni, a tak byl bezbranný jako všichni kolem něj. Kdyby se z kopce přiblížila

pohroma, nemohl by se bránit. Žádný z vesničanů, kteří čekali poblíž, se nikdy podobného lovu neúčastnil. To bylo dovoleno pouze samurajům. Jen zřídka však dávali v sázku život při chytání kořisti. Stejně jako on tady měli přidělená místa – přesně jako tomu bylo v životě. Prozatím se zdálo, že jsou s tím spokojeni.

* * *

Lovci se blížili k nerovnému vrcholu stoupání, vjeli do husté ranní mlhy, která pořád přetrvávala v neproniknutelném podrostu a roztroušených šedivých kamenech. Byli nuceni držet neklidné koně nakrátko až do opatrné chůze, jakou si zvířata v křivolakém a nepřehledném terénu zvolila.

Oiši si vybavil Kaiovo nevyslovené varování a napětím se mu zadrhlo hrdlo. Najednou si nebyl jistý, zda se zachoval správně, když je nevzal v potaz. Koně byli nervóznější a bylo s nimi horší pořízení než s nebezpečným podkladem. Možná se na ně přeneslo napětí jezdců. „*Jestliže jsou koně neklidní, jsou nablízku útočníci.*“ Řekl to Sun-c’? Všichni nepřátelé nebyli lidské bytosti. Jestli poslal pána Asana do nebezpečí kvůli své pýše...

Mezi balvany porostlými mechem, v houštích vysokých keřů a převislých větvích stromů nic nerozeznával. Celý svět se přeměnil na smaragdově zelenou šmouhu v proměňující se mlze. Kůň se pod ním najednou zastavil, aniž by mu dal povel, hlavu zvednutou do výšky a uši nastražené dopředu.

Taky ty zvuky uslyšel. Přicházely odněkud zepředu a nepodobaly se ničemu, co kdy zažil. Nějaké neuvěřitelně obrovské zvíře zavrčelo hlubokým hlasem a hrdelní zvuky přerušovalo ostré praskání, jako kdyby se větve stromů lámaly vedví. *Ne, žádné větve... kosti. Krmí se... Něčím...*

Ohlédl se na pána Asana a snažil se, aby z jeho hlasu nebylo po-

znat, že si dělá starosti. „Dovolte, můj pane, abych poslal napřed několik mužů.“

Pán Asano se na něj usmál, protože jeho obavy stejně rozpoznal, ale rozhodl se nebrat to v úvahu. „Moc se bojíš,“ řekl a Oiši zahlédl v *daimjóových* očích záblesk bojovného ducha. Potřebu aspoň jednou se utkat s opravdu silným protivníkem. „Udělejte dvě skupiny,“ poručil. „Nadežte ho k nám.“

Oiši předal jeho rozkazy dál a skupina lovců se okamžitě rozdělila. Někteří opatrně obklíčili houští před sebou. Lučištníci sundali z ramen luky a připravili si šípy. Jezdci pevně uchopili rovná kopí a zahnuté *naginaty*.

Když všichni lovci zaujali svá postavení, Oiši kývl na svého zástupce Hazamu. Ten přiložil k ústům starobylý kostěný roh se stříbrným kováním a zatroubil. Ozval se nejprříšernější zvuk, jaký kdy Oiši slyšel, při kterém tuhla krev. Zaskřípal zuby.

Zvuk i jeho ozvěna nakonec umlkly a celý les se ponořil do strašidelného ticha. Žádné další neidentifikovatelné zvuky, které by mohly patřit *kirinovi*, ani zpěv ptáků. Ticho trvalo pouhé sekundy, ale připadalo mu to jako celá věčnost.

Pak se však ozvalo ohlušující zaburácení a celý kopec zarostlý křovím před nimi jako kdyby ožil. Na světlo vyrazil netvor, mnohem děsivější, než si Oiši dokázal představit, a valil se na ně jako lavina.

Zvíře bylo dvakrát vyšší než jezdec na koni a mohutné jako padající balvany. Mělo dva páry rohů – jeden na čele jako kopí připravené nabodnout útočníky a druhý pár po stranách hlavy se špicemi připomínajícími větve stromu zasaženého bleskem. Zahýbaly se do správného úhlu, aby mohl nabrat každého, kdo na něj zaútočí ze strany. Jediný úder některým kopytem by zmrzačil člověka i jeho koně. Stejně jako ocas ve tvaru biče, delší než tělo zvířete.

Něco s ním není v pořádku, napadlo Oišiho, když sledoval, jak se blíží, a skoro zapomněl dýchat. Tři páry očí byly vzteky podlité krví,

tesáky při útoku obnažené. Na odporné tváři chyběly chlupy, *kirin* měl drsnou kůži a po těle spoustu mechově zelených a popelavě šedých skvrn jako balvan porostlý lišejníkem a licousy po straně připomínaly chapadla. Na zabláčené hřívě byly patrné oranžové a rezavé skvrny a Oiši nedokázal rozlišit, co je krev a co je od nemoci. Kůži na celém těle pokrývaly odporné oranžové a zelené šupiny, vypadající jako nějaká světlá plíseň. Jako by ten tvor ztělesňoval nemocného, šíleného ducha celého lesa, a zdálo se nemožné najít místo, kam by se dalo zabodnout kopí.

Objížděl kolem v těsném kruhu, aby tak pána Asana přinutil vrátit se. Svého koně vedl do kopce, *kirinovi* z cesty. Ostatní jezdci se zoufale pokoušeli obrátit své koně, aby se vyhnuli jeden druhému i blížícímu se zvířeti. Jenže všude kolem byla zrádná kluzká skála a strmé svahy.

Když *kirin* proběhl mezi lučištníky, vystřelili na něj spršku šípů, ale mělo to stejný účinek, jako kdyby po něm házeli stébła trávy. A šípky neznamenalý víc než obyčejný jehly a jenom zvíře ještě víc rozzuřily. Oiši uviděl, jak Bašó, bojovník připomínající zápasníka sumo, bodá zahnutou čepel své *naginaty kirinovi* do boku. Sklouzla však po šupinatém těle a špička zřejmě vůbec nepronikla do kůže.

Jasuno zůstával uprostřed a Oiši až příliš pozdě rozpoznal jeho sebevražedný úmysl. Ale toho dne se mu nedostalo od bohů většího pozhánání nebo prokletí než všem mužům na kopci. *Kirin* změnil směr, proběhl za Jasunem, aniž by se mu podařilo aspoň ho zdržet.

Lovci na dusající zvíře útočili ze všech stran. Používali veškeré zbraně, ale obluda je odrážela, jako kdyby to byl pouhý vítr. Pak si Oiši všiml, že *kirin* míří na něj... ne, na něj ne. Mířil přímo na pána Asana těsně za ním. Vypadalo to, že své běsnění namířil na samotného pána Akó.

Uvědomil si to i *daimjóův* hřebec a zaržál hrůzou. Pán Asano se ze všech sil snažil udržet se v sedle a neměl volnou ruku, aby se bránil.

Oiši pochopil, v jakém nebezpečí se jeho pán ocitl, a tak zamířil se svým vzdorujícím koněm dopředu. Ze všech sil vykřikl, aby upoutal *kirinovu* pozornost.

V poslední chvíli *kirin* změnil směr a zaútočil na Oišiho. Ten ho bodl kopím. Špička se mu roztříštila o rohy. Oiši kopí odhodil a tasil katanu.

Démon se neobrátil. Oišiho minul a letěl dál. Obrovským skokem se dostal k poslední řadě útočníků. Hnala ho šílená touha uniknout z pastí.

* * *

Dole Kai a skupina venkovanů s čím dál větším údivem a hrůzou poslouchali, jak se v horách nad nimi rozpoutal boj, který neviděli. Ani Kai nechápal smysl toho zmatku – křik a rachot, nenadálý řev mužů i zvířat doprovázený zvuky neuvěřitelné destrukce... Celý les zmizel v šedivé a zelené mlze.

Pak najednou bylo naprosto jasné, co se stalo. Z lesa vyběhl *kirin*, střemhlav se k nim blížil a země pod jeho kopyty se chvěla. Za ním se tryskem hnali jezdci, kteří se ještě udrželi v sedle, a v hlavě měli jediné – nedovolit zvířeti utéct.

Rolníci a sluhové, kteří se odvážili vyrazit za vřavou boje, se obrátili a začali prchat. Bylo však příliš pozdě. Ozýval se další křik a *kirin* mezi nimi prolétl a hnal se jako smyslů zbavený dolů do úkrytu lesa.

Kai běžel s ostatními, jenže neutíkal od *kirina*, ale pronásledoval ho. Byl odhodlaný jako samuraj nenechat ho uniknout, přestože netušil, jak by ho mohl zastavit.

Náhle upozoroval, že se k němu blíží splašený kůň. V rychlosti se

chytil za sedlo a vyskočil na něj. Uchopil otěže, změnil bezhlavý let na kontrolovaný cval a pronásledoval *kirina* na kraj lesa.

Vzhledem k tomu, že neměl žádnou zbraň, mohl jenom přinutit napůl splašeného koně, aby se vydal za *kirinem*. Mával rukou, křičel a pokoušel se vylákat ho zpátky do otevřené krajiny. *Kirin* skutečně poslechl, možná jenom proto, že ve svém šílenství uviděl něco, co se dá zničit. Když se Kai znovu objevil na louce, spatřil samuraje, jak jedou k němu – k netvorovi. Uhnul jim a povolil uzdu. Moc rád nechal ty, kteří boj vyprovokovali, aby ho také sami dokončili.

Někteří bojovníci se snažili chytit *kirina* do ok, ale ten se tím zuřivěji snažil utéct. Roztrhl provazy, prorazil kruh jezdců a utíkal zpátky ke stromům.

Kai uviděl, že Jasuno ho sám pronásleduje do lesa. Na okamžik zaváhal, potichu zaklel a pak otočil koně a vyrazil za tím bláznem a šíleným zvířetem do lesa.

Zahlédl je, právě když Jasuno *kirina* dohonil, shýbl se a podařilo se mu vrazit zvířeti meč do zad za špičatým postranním rohem.

Nebylo to smrtelné zranění a jenom ještě víc rozdmýchalo už tak velikou netvorovu zuřivost. *Kirin* se ohnal a jediným úderem obrovské hlavy srazil Jasuna z koně. Jasuno vstal... a vrávoravě couval, když uviděl, že se k němu *kirin* otočil, sklonil hlavu a chystá se zaútočit.

Kai cválal ke *kirinovi*. Shýbl se a podařilo se mu chytit jílec Jasunovy katany. Když meč vytahoval, ohnaly se po něm tesáky, roztrhly mu rukáv a poškrábaly mu ruku, ale udržel se v sedle. Konečně měl zbraň, a tak s divokým, vyzývavým výkřikem obrátil koně a chystal se zaútočit na živoucí noční mŕvu čelně.

Kirin jeho výzvu přijal. Zapomněl na Jasuna a otočil se, aby zaútočil na Kaie.

Těsně předtím, než se srazili, Kai s koněm uskočil do strany. Postavil se ve třmenech, vyklonil se tentokrát ještě víc a vrazil Jasunův

meč mezi špičky tesáků ostré jako břitva do boční strany krku – rovnou do zranitelného místa, kde se mu páteř spojovala s hlavou.

Když mu propíchl kůži, nakažená krev se rozstříkla jako kyselina. Zaplavila ho tak děsivá euforie okamžiku mezi životem a smrtí, že si sotva uvědomoval bolest. Nedržel katanu dlouhá léta, přesto cítil, jak její smrtonosné ostří proniká hluboko a odděluje *kirinovu* sukovitou páteř jako ocelový blesk. *Ocelovými čepelemi vhodnými pro skolení bohů...* Také tohle slyšel od těch, co mu vyprávěli, jak zabili *kirina*. Teď aspoň věděl, že každické slovo byla pravda.

Kai škulb otěžemi a kůň ucouvl a vyhnul se nastraženým hrotům parohů. Ale ne dostatečně rychle. *Kirin* hodil v návalu bolesti hlavou na stranu a nabral ho rohem do zad. Kai chraplavě vykřikl, když ho špička parohů zasáhla pod lopatku a srazila ho z koně na zem. Klouzal, až se zastavil o strom. Ležel tam a snažil se popadnout dech. Před dalším útokem byl bezmocný.

Tentokrát se však netvorovo poranění ukázalo jako smrtelné. *Kirin* zavrával a padl na kolena, neschopný znovu se postavit.

Kai, omámený bolestí v rameni, se přinutil vstát. Krev mu prosakovala potrhanou bavlněnou látkou kimona, když klopýtal k padlému *kirinovi*. Pohánělo ho nutkání, které nechápal.

Zastavil se před obrovskou hlavou a pokoušel se držet se v dohledu jeho tři párů očí. Rudý záblesk šílenství už je opouštěl... ztmavly a byly klidné. Zahlédl v nich hlubiny dávné moudrosti, ukrývající se pod bolestí.

Kirin položil hlavu na zem a pohlédl na něj rezignovaně, bez hořkosti. Jako kdyby se v něm šířil klid, který znával z nějakého jiného života. Navzdory agónii, kterou musel *kirin*, uvězněný ve zdevastovaném těle zažívat, v něm Kai rozeznal impozantního tvora, jakým kdysi býval. Vrátilo se mu vědomí, oči se mu zakalily a přicházející smrt ho vysvobodila z nevýslovného prokletí, které na něm spočívalo.

Utrpení zvířete spělo ke konci. Kai cítil, jak kolem něj odchází jeho duše směrem k velké spirále času, která stále směřuje do budoucnosti. Zaplavily ho soucit a lítost. Zvedl zesláblé ruce ke skvrnitému čelu, jako by se chtěl omluvit. Tmavé oči zvířeti zvlhly, skoro to vypadalo, že roní slzy a ze všech sil se snaží vzpomenout na dávná slova modlitby, aby si ulehčilo návrat z tohoto světa do duchovní říše.

Kirinova mohutná hlava klesla ještě víc, až zůstala bezvládně ležet na zemi. Sledoval, jak se odporná zášť, která mu otráвила tělo, i šílenství mihotají a mizí. Jako kdyby všechno, co se událo, byl jen zlý sen, který je pryč, jako když se duch života probudí do nepoznatelného nového dne.

Kai se podíval na místo, kde se vytratila spálenina od jedovaté krve. Červenohnědé skvrny na kůži a na šatech se změnilly na červené se zlatým nádechem. Stejný zvláštní třpyt změnil *kirinovu* flekatou červovitou hřívu na okruží z husté zlaté srsti.

On sám se snažil znovu rozpohybovat tělo, až se zastavil vedle *kirinovy* hlavy, odkud dosáhl na jílec katany. Uchopil jej oběma rukama a co nejopatrněji vytáhl zvířeti z krku.

Teprve když s mečem v ruce vstal, uvědomil si, že za ním kdosi je. Stál tam nějakou dobu a sledoval všechno, co udělal.

Nakonec se otočil a stál tváří v tvář Jasunovi. Ten nejdřív pohlédl na meč v jeho ruce a pak se mu podíval do tváře. Jasunovi plály oči hněvem a ponížením. Hlas se mu třásl záští, když prohlásil: „Byl bych raději, kdyby mě tohle zvíře zabilo, než abych se nechal zachránit od míšence.“

Kai o jeho slovech uvažoval a přitom si prohlížel katanu, protože ji dlouho neviděl. Aniž by znovu zvedl zrak, hluboce se uklonil a podal Jasunovi meč. „Nic jsem neudělal.“ Měl nezvyklý pocit, když místo tradiční fráze popření vyřkl slib mlčení.

Jasuno popadl svůj meč, jako kdyby Kai držel jeho duši. Kai věděl, že pro samuraje to znamená totéž. Jen netušil proč.

Když uslyšeli, že se blíží jezdcí, Jasuno se ještě víc zasmušil. Mezi stromy přijížděli zbývající samurajové. Jezdci oba muže i zabitého *kirina* obstoupili a dívali se z jednoho na druhého a na třetího. Kaiovi nevěnovali skoro žádnou pozornost, přestože kvůli velké bolesti nemohl pokleknout. Prohlíželi si mrtvého *kirina* a potom se soustředili na Jasuna, který stál a svíral zakrvácený meč... Všichni samozřejmě předpokládali, že zvíře zabil.

Pán Asano k nim projel kroužkem samurajů. Kaiovi spadl kámen ze srdce, když viděl, že je živý a nezraněný.

Pohlédl na mrtvého *kirina* a pak na Jasuna, předpokládaje jako ostatní, že to je Jasunova práce. Když se na něj bojovník vážně usmál, řekl: „Jasuno, teď ho musíš odvézt domů.“

Všichni samurajové se rozesmáli úlevou a radostí z vítězství. Kromě Jasuna. Ten se hluboce uklonil a zůstal tak dost dlouho, aby zatajil, že se ani neusmívá.

„Akó je tvým velkým dlužníkem,“ řekl pán Asano vážně a kývl na Jasuna hlavou. Byla na něm vidět stejná úleva a stejný obdiv jako na ostatních. „Konečně můžeme přivítat šóguna bez obav.“

Šógunova návštěva. Kai na ni úplně zapomněl, protože se ho osobně nijak netýkala. Není divu, že pán Asano tolik naléhal, aby lov skončil dnes, a nedbal na zdravý rozum.

Kai couval pryč, a když procházel mezi samuraji na koních, stojícími kolem mrtvého *kirina*, dával si pozor, aby neklopýtl... Snažil se zařadit se do skupiny venkovanů, kteří vše sledovali z uctivé vzdálenosti, než si pán Asano vůbec všimne, že tam je. Tohoto dne nezískal žádnou slávu... Nepřál si to. *Ne tady. Ne takhle.* Naposledy se podíval na mrtvého *kirina*. Přál si jediné: zmizet.

Jak ustupoval, podařilo se mu zavadit o pochvu Oišiho katany. Překvapeně sebou škubl a Oiši se podíval dolů. Vrchní dvořan se zatvářil mrzutě, ale ne rozzlobeně, že se mu plebejec dotkl pochvy. Jeho výraz se však změnil, když poznal Kaie a všiml si jeho zranění

a skvrn od *kirinovy* nazlátlé krve, které měl na rukách a na oblečení. Zatvářil se tázavě. Pohlédl na Jasuna a Kai zaznamenal, že se jeho výraz změnil.

„Jedeme na Akó!“ zavolal pán Asano a Oišiho pozornost upoutala radost ostatních. Když se ohlédl, Kai byl pryč.

* * *

Kai si sedl na spadlý kmen mimo dohled Oišiho a ostatních a z poraněného ramene si stáhl vršek kimona. Vydloubl kousek hlíny porostlé mechem a nacpal si ji do rány od *kirinova* bodnutí rohem. Zdravou rukou na to místo sotva dosáhl. Při pohybu ho to tak bolelo, až se mu chtělo zvracet. Zakousl se do látky na rukávu, aby se neprozradil bolestným výkřikem.

Muselo se to udělat. Některé další rány byly hluboké a potřebovaly ošetřit, ale mohly počkat. Bolelo ho celé tělo a skoro zapomněl, jaké to je... Z drsných zkušeností však věděl, že ho to nezabije. Jenže zranění na zádech silně krvácelo. Jestli něco nepodnikne, dlouhou cestu na hrad Akó nepřežije.

Znovu se podíval na *kirinovo* tělo a přál si, aby to bylo naposledy. Věděl, že si bude pamatovat jeho smrt i přeměnu navěky. *Na Akó...* Opatrně si natáhl kimono zpátky. Byl neuvěřitelně vyčerpaný a přál si jedině – dostat se zase bezpečně domů.

Náhle se otočil, protože na sobě ucítil něčí oči – tentokrát nebyly lidské.

Vrátila se ona bílá liška, kterou viděl předtím. Seděla a bedlivě ho sledovala se zájmem, který mu byl nepříjemný. Tentokrát si všiml, že jedno oko je červenohnědé, jaké mají skutečné lišky... ale to druhé bylo světle modré.

Kicune... jókai, který mění podobu a vládne tolika kouzly, že se nedají vyjmenovat. Obvykle na sebe bere podobu lišky. Teď když

si ji pořádně prohlédl, uviděl kolem její siluety cosi nehmotného, skoro jako auru. Sněhobílá barva znamenala, že jde o dávnověkého ducha. A mocného. Přemýšlel, co ji sem přivábilo. Bylo to kvůli *kirinovi*?

Liška si ho chvilku upřeně, skoro zamyšleně prohlížela, a pak se obrátila a zmizela v lese jako poslední záchvěv ranní mlhy.

2

Pohled na Honšú z oblohy byl opravdu úžasný... A ještě nikdy ho neviděly oči člověka. Vzdálené moře se svažuje a stává se součástí jasně modré oblohy... stále se měnící zelená barva obdělá-ných polí a porostů bambusu přechází v temnější zeleň tam, kde na strmých kopcích převládnu stromy hlubokých lesů... a za nimi řady šedofialových hor s vrcholky pokrytými sněhem.

Jakmile vystoupala výš nad zvedající se pevninu, zeleň jara v ní-žinách ustupovala jako vzdouvající se vlny vzdáleného pobřeží oceá-nu. V říši živých tvorů se mezi stromy stále hojněji objevovala zasně-žená místa, ledově bílá postupně vítězila nad zelenou a čistě šedou neživých kamenů.

Když se v dohledu objevil hrad Kirajama, připadalo jí, že kamen-né hradby pevnosti jsou jediná věc, kterou člověk kdy postavil v té bílo-šedé divočině. Nic jiného nebylo pod oblohou vidět.

Stráže hlídající na hradbách a věžích si nevšimly ničeho, když *ki-cune* dorazila na místo určení. Jenom slabý záblesk světla označoval její hřbet, když se přiblížila k hradní věži. Ve dne by toto světlo při-pomínalo pouze odlesk slunce na ledě.

Strážci se stejně jenom zřídka dívali vzhůru, kde byl k vidění ob-čas dravý pták. V oblastech dole se živé bytosti před nástupem jara stejně vyskytovaly jen zřídka. Ve zdejších horách trávila dobrovolně

zimu jenom divoká zvířata a bez závažného důvodu na hrad přicházelo málo tvorů i lidí. Co se týče lidí, i dobývání hradu bylo jen málokdy dostatečným důvodem. Strážce víc zajímalo životodárné teplo kamen na uhlí, kolem nichž se choulili, než cokoli jiného.

A tak se sněhobílá liška dostala na hrad nepozorovaně a neohlášeně jako vždycky. Klusala po kamenné podlaze vstupní haly a její stín se mihotal ve světle loučí. Jako by každým pohybem měnila podobu. Ale tahle přeměna nebyla tak dokonalá, jako když se začala postupně přetvářet, až v okamžiku, kdy vešla do hradu, sluhové a poddaní uviděli pouze to, co čekali – Micuke, úžasnou smyslnou společnici pána Kiry.

Nemohli od ní odtrhnout oči, když hrdě kráčela po schodech vedoucích do soukromých komnat jejich pána. Šla tak ladně, úplně se nad schody vznášela. Jako vždycky měla kimono a přes ně šaty z nejjemnějších látek s rafinovanými vzory v barvách divokých hlubokých lesů na začátku léta – zlatozelené trávy zalité sluncem, sametově zelených kamenů pokrytých mechem na břehu blankytně modré, spadáným listím zasypané bystřiny.

Nemusela jim nikdy říct ani slovo. Stačilo, že mezi nimi prošla, jako by si vůbec neuvědomovala jejich přítomnost. Snad je očaroval pohled na ni a lesk jejích kouzelných šatů. Barvy a vůně, která ji obklopovala, jim připomněly, že se znovu vrátí jaro, dokonce i do těchto bezútěšných výšek – jako nakonec vždycky. Jen musí ještě chvíli počkat.

Zřejmě stejně očarovala i jejich pána. Změnila ho nejvíc ze všech. Když byla s ním, jeho přetrvávající rozmrzelost zmizela a díky tomu si mohli odpočinout od prudkých záchvatů hněvu a nespokojenosti, které zřejmě moc dobře skrýval, když pobýval na šógunově dvoře.

* * *

Liška-čarodějnice otevřela dveře do soukromé komnaty pána Kiry zlehka, ale rozhodně. Neudělala žádnou poníženou úklonu, jakou muži očekávali od svých žen, a *daimjóové* dokonce od samurajů, kteří jim sloužili jako dvořané.

Rozhlédla se po pokoji osvětleném lucernami a hledala pána, kterému sloužila naprosto ochotně, věrněji a oddaněji než kdokoli jiný.

Její zvláštní oči – jedno červenohnědé jako podzimní listí, druhé ledově modré jako zimní obloha – ho uviděly nataženého pod kožšinovým hávem položeným na *tatami* a zavěšeným nad kamny, která ohřívala střed pokoje, a jejich teplo mu proudivo kolem těla. Došla k němu potichu jako liška, zastavila se a upřeně na něj hleděla, jak leží a zjevně spí.

Když odpočíval, tvářil se klidně jako dítě, což nikdy nenastalo, pokud byl vzhůru. Hluboko v očích mu jako řěavé uhlí plála ctižádostivost. Byl to nejkrásnější muž, jakého kdy viděla. Měl temně hnědé oči, lesklé černé vlasy připomínající havraní křídla, dokonalé rysy... Při milování byl něžně oddaný, jako kdyby jen tak dokázal zapomenout na téměř divokou touhu, jež mu po zbytek času rozežírala duši. Netušila, která z těchto věcí – nebo zda to není vzácné spojení všech – jí uvěznila srdce v síti vášně. Vůbec si neuvědomovala, do čeho je zatahována, protože to bylo nečekané a mimořádné.

Propadl jejímu kouzlu ve chvíli, kdy ji spatřil... což byl její záměr a očekávala to. Následně však k obrovskému překvapení, nikoli však ne nepříjemnému, zjistila, že kouzlo působí oběma směry. Napadlo ji, že i on byl možná v minulém životě *kicune*.

Určitě to předurčil odliv a příliv *čchi*, která řídí osud veškeré existence na světě, dokonce i v říši bohů. Překonalo to jejich osud, rozum a také i její kouzla.

Vzdychla a znovu se mu podívala do tváře. Chystala se k němu přilehnout a probudit ho polibky.

Otevřel oči a zvedl je k ní – úplně vzhůru – a ona si najednou uvědomila, že bděl celou dobu. Žádný jiný člověk ji nedokázal nachytat jako on.

„Je Asano naživu?“ zeptal se.

Stála mlčky, upřeně si ho prohlížela a věděla, že její mlčení mu odpoví na všechno, co chce slyšet.

Poděpřel se na loktu a soustředil se na nádherně vyvedenou mapu Japonska ležící na zemi vedle něj. Přejížděl po ní prsty, dotýkal se jedné oblasti za druhou a řekl: „Ocel z Nagaty může dát pěkné zbraně a zlato z Izu zaplatí věrnost mužů. A úrodná půda Akó může nakrmit armádu...“ Zabodl prst do mapy v oblasti Akó, jako kdyby dokázal jejího *daimjó*a zabít jenom tím, že si to přeje. „Akó je klíčem k Japonsku. Kdyby mu vládl muž s vizí, mohl by se dokonce jednoho dne prohlásit za sóguna.“

Odhodil kožešinové roucho, vstal a podíval se na ni. Jeho oči byly spíš zklamané než káravé.

Nedokázala od něj odtrhnout zrak, ztratila schopnost nesouhlasit, natož se na něj za jeho nevděčnost obořit. Tohle byla největší manipulace silami země a nebes, o jakou se kdy pokusila – očarovat *kirina* a vnuknout mu obraz pána Asana jako jeho mučitele, přičarovat *kirina* z hloubi hor do Akó... kde ve svém šílenství způsobil příšerný zmatek. Jak předpokládala, pronásledoval ho sám pán Asano. Měl zemřít...

„Můj pane,“ ozvala se. „Udělala jsem všechno, co bylo v mé moci.“ Byla to pravda.

Vtom si vzpomněla na venkovana, který *kirina* srazil jedinou ranou, když i nejlepší samurajové z Akó zklamali... Podíval se jí do očí a najednou to kouzlo prokoukl. Jasně až do ní. Byla si jistá, že nebyl víc než člověk, ani kněz. *Ale stejně...*

„Zklamalas mě,“ řekl Kira spíš odevzdaně než rozzlobeně a ona se někde uvnitř zachvěla. Něžně ji pohladil po tváři, ale tomu gestu chyběla vřelost a odpuštění.

Prošel kolem ní k oknu a otevřel je. Nedbal na zimu, která proudila dovnitř, a stál a obhlížel svou neúrodnou zem. Sepnul ruce za zády a podvědomě tak napodobil vězně. „Mí předci položili životy, aby pomohli šógunově rodině k moci, a *tohle* je vděk,“ řekl se známou trpkostí. „Rod Asanů vydával rozkazy z bezpečí tábora a dostal Akó. Teď je poctěn jeho návštěvou, a já se toho musím účastnit.“

Zatnul pěsti. „Akó by mělo být *moje*!“ Jako by přetrhl neviditelné řetězy nespokojenosti, jimiž svazoval své odhodlání, opřel se o parapet a upřeně hleděl ven na návětrné vrcholky svého neúrodného území. Oči měl chladné a bezcitné jako zasněžené hory.

Micuke přišla za ním, objala ho a tiskla k němu své teplé tělo. Byl tak studený, jako kdyby ho pohled na vlastní zem mrazil. Zaplavila ji lítost a přitiskla se k němu ještě těsněji. Snažila se zažehnout v něm naději a lásku k ní. „Co můžu udělat, abych svého pána uklidnila?“

Nečekaně se otočil a vymanil se z jejího objetí. Nechtěl, aby ho chlácholila nebo balamutila. „Udělej, o co jsem tě žádal,“ řekl drsně. „Potřebuji získat Akó a ty mi s tím musíš pomoci.“

Všimla si jeho zarputilého pohledu a ustaraně odvrátila zrak. *Osud*... Byl odhodlaný vzepřít se tomu svému a úplně ho změnit. Jedině člověk bývá tak naivní a zpupný, že se celý život snaží změnit, co se změnit nedá. Kromě těch nejmimořádnějších událostí.

A přece lidé svou necitlivostí k *čchi* jako jediní tvorové působí tak chaotické události, až si změni vlastní osud. Jako ten venkovan, který dnes zabil *kirina* bez cizí pomoci. Navzdory tomu, že je člověk, byl skutečně obdařen schopností zacházet s *čchi*. Jaká je to ironie a výsměch boží vůli plýtvat požehnáním na takového tvora!

Byla si však jistá, že stejný dar, spojený s odhodláním vzepřít se budoucnosti, udělal z pána Kíry toho, kým byl... Jedinou lidskou bytostí, kterou mohla milovat a dobrovolně jí obětovat své schopnosti.

„Možná nezískáš Akó silou. Jeho vůdci jsou chytří, jeho muži jsou nebojácní bojovníci a hluboce oddaní...“ Zaváhala. „Ale můžeš ho

získat, když je zlomíš.“ Natáhla ruku a dotkla se něžně jeho tváře. Tentokrát jí to dovolil, dokonce si přitiskl obličej k její teplé dlani. Díval se na ni a čekal na odpověď.

„Za tři dny se všechny zraky upřou na Akó,“ zašeptala s příslibem v hlase. „Jestli si můj pán přeje, Asanova hodina slávy bude zároveň jeho pádem.“

„Jak?“ Napřímil se, zvedl hlavu, oči mu zase plály ctižádostivostí.

Micuke pohodila hlavou a rozpuštěné vlasy se jí přitom zavlnily. „Každý muž má slabé místo,“ zamumlala a dávala si pozor, aby se jí nezařival hluboko do očí. Znovu se jí vrátilo sebevědomí. „I Asano má slabost. Využijeme ji. Má dceru. Je to jediné, kvůli čemu by položil život.“ Po rtech jí přeběhl lehký, výmluvný úsměv.

Kira se na ni nakonec taky usmál, objal ji a přitáhl těsně k sobě. Políbil ji s dychtivostí, po níž toužila...

* * *

Mika zvedla oči z kroužku rádců v černých šatech, s nimiž už několik dní konzultovala, protože do téměř ukončených přípravných prací na dolním nádvoří nedůstojně přispěchal mladý samuraj Čikara Oiši, syn *karoua*. Obhlédl prostor, kde vzniklo kolbiště na turnaj, což byla hlavní událost oslav u příležitosti šógunovy návštěvy. Patrně někoho hledal. Byla si jistá, že hledá ji.

Mika se na něj neodvážila ve společnosti mužů tak vybraného chování zavolat nebo zamávat, přestože Čikara – nedávno se stal stejně jako jeho otec samurajem a hrdým asistentem *karoua* – v impulzivním dítěti *daimjóa* země, které se v ní stále ukrývalo, takové nutkání vyvolal. Už byla dospělá žena a v otcově zájmu – i ve svém vlastním – by to nikdy neudělala, protože by sem návštěva mohla přivábit ty nejrafinovanější poradce z Eda, aby se podívali, jestli něco nezanedbala.

Potají se usmála a elegantně si urovnala rukáv, aby se ujistila, že na svrchních šatech jsou dobře vidět překřížená jestřábí pera Asanova rodového erbu. Čikara si ho záhy všiml a ruměnec na jeho tváři ji dostatečně ujistil, že může počkat, než si vyslechne jeho novinky.

Jeden dva rádci na ni pohlédli, když si rovnala rukáv, aby byl rodový znak líp vidět. Jeho tvar symbolizoval hrdou historii celých generací od doby, kdy jestřábí pera dostal muž, který si vysloužil hodnost samuraje za svou odvalu v boji, nebo velitel, který zvítězil na válečném poli.

Trpělivě se znovu věnovala plánu, který jí předložili rádci ke schválení. „Kam jste posadili komořího?“ zeptala se, jako by nemyslela na nic důležitějšího.

„Mezi Jeho Výsost a pána Asana, má paní,“ odpověděl jeden z rádců a ukázal do tabulky. „Ale ještě potřebujeme, aby plán schválil váš otec...“

„Je to schváleno,“ řekla rozhodně. Zvedla vějíř, na němž byl také erb Asanova rodu, a potom ho nečekaně zavřela, čímž jim připomněla, že otec jí dal přípravy na starost. Nebyl to otcův rozmar, ale její dlouhodobé legitimní právo vystupovat na jeho hradě a v jeho zemi jako majordomus, což rádci věděli stejně dobře jako ona.

Byla jí svěřena pravomoc mluvit za něj, když byl odvolán pryč... aby vedl neodkladný lov na netvora, který se nečekaně objevil, nejen aby terorizoval lid Akó a způsobil boží dopuštění na jejich úrodě, ale také aby narušil přípravy na šógunovu slavnostní návštěvu.

Čím méně o tom rádci zatím věděli – aspoň do doby, než vyslechnou zprávy o jeho úspěšném ukončení – tím lépe. Kdyby se dověděli podrobnosti předčasně, určitě by prchli do Eda a do bezpečí hlavního města, kde by plány na šógunovu návštěvu Akó neprodleně zrušili.

Zhluboka se nadechla a dodala: „Kromě jednoho detailu. Vedle otce bude sedět pán Sakai, a ne pán Kira.“

„Pán Kira je jeden z nejmocnějších mužů v zemi,“ namítl jeden rádce.

Nejmocnější politický manipulátor na šógunově dvoře, opravila ho v duchu. A její otec ho nenávidí a má pro to dobrý důvod. Nechala si své myšlenky pro sebe a jenom poznamenala: „Pán Sakai je otcův přítel.“ Usmála se, jako by to vysvětlovalo všechno. *Otcův dobrý přítel a oddaný spojenec v omezování neopodstatněné ctižádostivosti pána Kiry*. To, že je Kira rozhodnutý vztáhnout ruce na dědičné léno její rodiny, nebylo žádným tajemstvím pro *pány*, kteří byli zváni do šógunova paláce v Edu – na vlastní značné náklady – daleko častěji, než šógun opouštěl jeho brány.

Zůstávalo pro ni záhadou, proč člověk jako Kira, který se sotva kvalifikoval jako *daimjó* a jehož nevelké, bezvýznamné léno nemělo pro zemi žádný přínos, kromě pohledu na ledové hory, získal u dvora v Edu tak vysoké postavení. Dokud tajně nevyslechla jistý rozhovor, když si hrála na hostitelku otcových návštěvníků. Většina mužů hovořila nad saké dost nenuceně a nepovažovala ženu, dokonce i dceru pána Asana, za něco víc než kus nábytku. Dala si dohromady, že Kira v sobě spojuje velké kouzlo osobnosti s pronikavou politickou chytrostí a morálkou úkladného vraha.

Pán Kira měl už daleko větší moc a vliv, než by měl mít. Jenom si přála, aby se s tím spokojil... Aspoň pokud jde o šóguna. Věděla však, že takhle to v životě chodí málokdy.

Vzala si zasedací pořádek a začala ho rolovat. Vtom se vedle ní objevil Čikara. Hluboko se všem uklonil. Spoléhal na její slib, že pokud bude mít nějaké zprávy o jejím otci, může přijít a přerušit veškeré konzultace.

„Má paní,“ řekl celý rudý. „Váš otec se vrátil.“

Mice se ulevilo a rozzářila se na něj i na překvapené hodnostáře. Vlídně se jim omluvila a oznámila jim, že ji otec chce okamžitě vidět. Byla šťastná z více důvodů, než se odvážila přiznat.